

บทนำ

'We malo law leila tohna baeed...

แล้วไงล่ะ...ถ้าเราจะหนีไปไหนไกลๆ ลักคีน

We sebna kol el nas?

และทิ้งทุกคนไว้ข้างหลัง?

Ana, ya habibi, hassis be hob gideed.

ยอดรัก...ฉันรู้สึกได้ถึงรักครั้งใหม่ที่ก่อตัวขึ้น

Malini dah el ihsas.

คุณเต็มเต็มความรู้อีก

We ana hinna ganbi aghla el nas.

ฉันได้อยู่ข้างๆ คนที่มีค่ามากที่สุด

Ana ganbi ahla el nas...'

และสวยมากที่สุด

กามาล อัลฟฎล บิน มูซา อรรอซิด บิน ฮาซัน บิน ยูซูป อัลชาดัต
หรือ เคมัล อัลฟฎล อัลชาดัต ในชื่อฝรั่ง อัครราชทูตที่ปรึกษาอียิปต์ หรือ

อพป. อีลิปต์ เจ้าของความสูงเกือบหนึ่งร้อยกิโลเมตร ชะงักเท่าใน
 ทันที่ที่ได้ยินเสียงหวานใสกำลังครวญเพลงอีลิปต์ “We malo” อยู่ภายใน
 ร้านอาหารไทยกึ่งผับสไตล์อาหรับ เสียงร้องของเธอชวนฟังพอฟๆ กับ
 เวอร์ชันต้นฉบับของ อัมร์ अबดุลบาชิต अबดุลอาซิส ดิยาบ นักร้องหนุ่ม
 ชาวอีลิปต์เจ้าของรางวัลเว็ลด์มิวสิกอะวอร์ดส์ อาจเพราะรู้และเข้าใจภาษา
 อาหรับเป็นอย่างดี จึงถ่ายทอดอารมณ์และความหมายของบทเพลงได้อย่าง
 น่าฟัง ยิ่งคนร้องมีเสียงหวานใส นุ่มนวลราวฟองเบียร์เหนือเหยือกแก้ว ก็
 ยิ่งชวนให้เคลิบเคลิ้ม โดยเฉพาะท่อนออกด้ออันคนรักที่ว่า

‘ยอดรัก...คืนนี้เรามาสิมอดิตกันเถอะ

มาอ่อนคลายในอ้อมแขนฉัน ราตรีนี้ช่างมีค่า

ไม่มีใครอีกแล้วที่จะมีความหมายเท่ากับคุณ

ขาดคุณ...ฉันก็ไม่มีเหตุผลที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป’

เค็มลจะไม่ประหลาดใจเลยถ้าจะมีใครสักคนมาบอกว่าคนที่กำลัง
 ร้องเพลง “We malo” เป็นชาวอีลิปต์ สาบานเลยว่าเขาพร้อมจะพลีค่าคืน
 นี้ให้ถ้าหากว่าคนที่เธอกำลังออกด้ออันคือเขา

เค็มลเดินไปตามเสียงร้องราวกับถูกสะกด ด้วยว่าอยากเห็นหน้าคน
 ร้องซัดๆ เลี้ยววินาทีที่ฝ่ายนั้นเบือนหน้ามาอย่างบังเอิญ เค็มลก็หยุดยืนตัว
 แข็งที่อ ความรู้สึกไม่ต่างจากถูกสายฟ้าฟาด

เจ้าของไบหน้าสวยราวกับเทพีวินสนั่นคือคนคนเดียวกับที่เธอออก
 ตามหามาทั่วเชียงรายตลอดสองวันที่ผ่านมา ที่แท้มาอยู่ปลายจมูกนี้เอง
 นักการทูตหนุ่มนี่ก็อย่างยินดีเกมประหลาดใจ แต่ไม่ทันก้าวเข้าไปทัก เสียง
 ร้องตะโกนเรียกจากอีกฟากของห้องก็ดังขึ้นเสียก่อน

“เค็มลทางนี้”

มาวินตะโกนออกมาสุดเสียง ทำให้โต๊ะข้างๆ เหลียวมามองอย่างสนใจ
 ก่อนพากันจ้องเค็มลราวกับตกอยู่ในวงค์ แล้วจากนั้นสาวๆ ก็ไม่อาจถอน
 สายตาจากเค็มลได้อีกเลย หนุ่มอีลิปต์เหมือนไม่รับรู้ว่าตนเองตกเป็นเป้า

สายตาของใครต่อใคร ความสนใจของเขาพุ่งไปที่หนุ่มหล่อชาวไทยเจ้าของร้านเพชรชื่อดังระดับโลก

ไม่ได้มีแค่มาวันที่มาตามนัด แต่ยังมีใครอีกหลายคนที่เขาไม่รู้จัก เคมีลเหลือวกลับไปมองบนเวทีอย่างอาลัยอาวรณ์ ปล่อยให้ตัวเองว่าเพื่อนร่วมไปโลกลับคงคุยไม่นาน เสร็จธุระแล้วเขาจะรีบไปหาเธอ เขาจะรีบไปดักกรอก่อนที่ ‘เจ้าหญิงนักการทูต’ จะลงจากเวที หมายมั่นปั้นมืออย่างนั้น แล้วเคมีลก็เดินแทรกคู่อรักหนุ่มสาวที่กำลังเดินร่าอยู่กลางพลอร์ไปยังโต๊ะหลังับ แล้วภาพเจ้าหญิงนักการทูตที่เขาออกตามหาเมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา ก็ฉายชัดในความทรงจำ

ชัดเจนราวกับเพิ่งเกิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ เมื่อวันวาน...

บ้านหย่องซ่า เมืองสาต รัฐฉาน สหภาพเมียนมา

‘โครงการพัฒนาทางเลือกเพื่อชีวิตความเป็นอยู่ที่ยั่งยืนไทย-เมียนมาเป็นความร่วมมือระหว่างรัฐบาลเมียนมากับไทย เพื่อพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ของชาวหย่องซ่าทุกด้าน โดยได้ส่งเสริมทางเลือกในการดำรงชีพแบบยั่งยืน เพื่อไม่ให้ประชาชนต้องพึ่งพากิจกรรมผิดกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด หรือย้ายถิ่นผิดกฎหมาย...’

เสียงเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด หรือ ป.ป.ส. เกริ่นนำถึงความเป็นมาของโครงการพัฒนาทางเลือกฯ ให้ผู้แทนจากนานาประเทศ องค์กรระหว่างประเทศ กลุ่มประเทศที่ประสบปัญหาการลักลอบปลูกพืชเสพติด ตลอดจนกลุ่มประเทศที่สนใจกิจกรรมด้านการพัฒนาทางเลือก ฯลฯ ที่เข้าร่วมการประชุมเชิงปฏิบัติการและนิทรรศการระหว่างประเทศเพื่อผลักดันแนวปฏิบัติสหประชาชาติว่าด้วยการพัฒนาทางเลือกสู่การปฏิบัติ หรือ ไอแคดสอง (ICAD2) ได้รับฟังนั้น ไม่ได้เข้าโสตประสาทรับรู้ของเคมีลเลย ด้วยว่าความสนใจของเขากำลังพุ่งไปที่เจ้าหญิงนักการทูตผู้ที่กำลังเดินเคียงข้างผู้บริหารมูลนิธิแม่ฟ้าหลวงใน

พระบรมราชูปถัมภ์

ความสนใจอยู่ที่เธอนับแต่วันแรกที่ได้รู้จักกันในพิธีเปิดการประชุม ไอแคตสองที่อุทยานศิลปะวัฒนธรรมแม่ฟ้าหลวง จังหวัดเชียงราย และจากนั้นสายตาของเขาก็ไม่อาจคลาดคลาจากเธอได้อีกเลย

พาชัญญ์ จีระนันท์ เป็นเจ้าของโบหน้าสวยหวานแต่นัยน์ตาคมซึ่งรูปร่างสูงโปร่ง อรชร ผิวขาวเนียนจนเห็นเลือดฝาด เธอตามติดผู้บริหารมูลนิธิแม่ฟ้าหลวงในพระบรมราชูปถัมภ์ไม่ห่าง คอยตอบข้อซักถามของแขกบ้านแขกเมืองถึงที่มาที่ไปของโครงการพัฒนาทางเลือกที่ไทยผลักดัน โดยตอบได้อย่างฉะฉาน ละเอียดลึกซึ่ง สะท้อนว่าทำการบ้านมาอย่างดี อย่างเมื่อวานที่นักข่าวท้องถิ่นถามไถ่ถึงความเป็นมาว่าทำไมไทยถึงได้รับการยอมรับในเวทีโลกในเรื่องการพัฒนาทางเลือก เขายิงคำตอบได้ดี

‘ด้วยสายพระเนตรที่ยาวไกลของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ทำให้ในการประชุมคณะกรรมการยาเสพติดแห่งสหประชาชาติ หรือ CND ที่กรุงเวียนนาเมื่อปี ๒๕๔๖ ไทยได้รับเชิญให้ไปจัดแสดงนิทรรศการเกี่ยวกับการพัฒนาทางเลือกในฐานะที่ได้รับการยกย่องให้เป็นแม่แบบในการดำเนินโครงการพัฒนาทางเลือกจนประสบความสำเร็จอย่างดีในการลดพื้นที่ปลูกฝิ่นในดอยตุง เลขานุการมูลนิธิแม่ฟ้าหลวงฯ ได้รับโล่เกียรติคุณจากสำนักงานยาเสพติดและอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ ในฐานะผู้ปฏิบัติปฏิบัติงานสานแนวพระราชดำริของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ในการดำเนินโครงการพัฒนาดอยตุง ซึ่งเป็นโครงการพัฒนาทางเลือกอย่างยั่งยืนเพื่อกำจัดการปลูกฝิ่นและยกระดับชีวิตความเป็นอยู่ของชุมชนในบริเวณสามเหลี่ยมทองคำ...’

เธอฉลาด รอบรู้ เขายอมรับ ทว่าน่าแปลก สิ่งที่สร้างความประทับใจให้แก่เขามากกว่าความฉลาด นั่นคือความงามต่างหาก เป็นความงามที่ชวนให้ตกตะลึง

เขมล์ยอมรับว่าเขาไม่ต่างจากผู้ชายอีกหลายสิบล้านคนในโลกใบนี้ที่

ชอบผู้หญิงฉลาด แต่ถ้ามีความงามแถมมาด้วยก็ถือเป็นของกำนัลอันล้ำค่า จากพระอัลเลาะห์ ที่ผ่านมาเขาเจอผู้หญิงสวยแต่ไม่ฉลาด หรือถ้าฉลาดก็ไม่ชวนมอง แต่กับรายนี้ ทั้งสวยทั้งฉลาด ขึ้นทำเนียบสาวฮอตได้อย่างสบายๆ แล้วเขามั่นประเภท ‘ผู้ชายที่แพ้ผู้หญิงฮอต’ ชะด้วย เห็นผู้หญิงสวยหุ่นดีที่ไร เลือดลมในกายพลุ่งพล่านทุกที

นักการทูตหนุ่มนี้กพลางสำรวจพาขวัญเจียบๆ เธออยู่ในชุดเซ็กซี่ขาวกางเกงยีนสีดำอวดช่วงขาเรียวยาว วงหน้าเรียวรูปไข่ล้อมรอบด้วยผมยาวสลวยสีดำรวบเป็นมวยเหนือศีรษะ เก็บไรผมเรียบร้อย เคื่องหน้ากระจุมกระจิมประกอบด้วยคิ้วเรียวรูปคันศรพาดเหนือดวงตาคมซึ่งสีนิลจมูกโต่งปลายอนรับกับริมฝีปากบางแต่อิม ริมฝีปากล่างมีรอยหยักเล็กๆ มีลักยิ้มน่ารักสองข้าง ปลายคางมีรอยบุ๋มเพิ่มความเซ็กซี่ชวนมอง

ไซ...เซ็กซี่โดยไม่ต้องอาศัยการแต่งกายชวนวาบหวิว แคเดินเห็นพุดคุย ก็ชวนให้เซ็กซี่อย่างมาก

พาขวัญวางตัวนิ่งๆ ราวกับเจ้าหญิง สมกับฉายาที่สื่อไทยตั้งให้ ‘เจ้าหญิงแห่งวงการทูต’ เธอไม่ยี่หระต่อเพศตรงข้ามที่เพียรส่งสายตาทาหวานซึ่งมาให้ ไม่แยแสทั้งหนุ่มชาวไทยและชาวต่างชาติที่เียนยอความสวย ความสามารถและความอ่อนน้อมถ่อมตน เคมีลนี้กชมภูมิตำนาน อย่างวันวานที่เขาเข้าไปแนะนำตัว เธอรับรู้ด้วยอาการเฉยเมย ไม่ยินดียินร้าย ต่างจากสาวๆ ที่เียนห่างออกไปไม่ไกลมากนัก พอได้ยินว่าเขาคือ ‘กามาล อัลฟฎูล บิน มูซา อรรอซิด บิน ฮาซัน บิน ยูซูป อัลซาดัต อัครราชทูตที่ปรีกษา อียิปต์’ ก็ส่งเสียงกรี๊ดกร๊าดดีใจ เข้ามาล้อมหน้าล้อมหลังพุดคุยทำความรู้จัก บางคนถึงกับแอบให้เบอร์โทรค์พ์ท์ และบางคนแอบยึดกระดาษขีซุที่เขียนหมายเลขห้องพักในโรงแรมใส่มือเขา

สกุล ‘อัลซาดัต’ เป็นสกุลเก่าแก่ ต้นตระกูลมีสายสัมพันธ์แนบแน่นกับชนชั้นปกครองในอียิปต์ แถมเป็นเจ้าของธุรกิจบ่อน้ำมัน บริษัทอัลซาดัต กรุ๊ปถือหุ้นสัดส่วนมากสุดในบริษัทอาหารบีบีโตร เลียมซึ่งเป็นบริษัท

เจ้าของท่อส่งน้ำมันดิบสุเมต แม้อียิปต์ไม่ได้เป็นผู้ผลิตน้ำมันลำดับต้นๆ ของโลก แต่มีคลองสุเอซซึ่งเป็นจุดเชื่อมต่อในการลำเลียงน้ำมันและก๊าซธรรมชาติไปยังสหรัฐอเมริกา ยุโรป และเอเชีย โดยมีท่อส่งน้ำมันสุเมตเชื่อมต่อทะเลแดงและทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ทำให้ตระกูลเขาร่ำรวยอย่างมาก

ความจริงไม่ต้องพูดถึงฐานะชาติตระกูลของเคมัล แครูปร่างหน้าตาก็กินขาด สามารถฉกใจสาวๆ ให้อยู่หมัด ร้อยทั้งร้อยเห็นแล้วแทบอยากโผล่เข้าไปใส่ สื่อต่างชาติลงความเห็นว่าเขาหล่อและฮอตที่สุดใน พ.ศ. นี้ ด้วยว่าเป็นนักการทูตไฟแรง วยแค่สามสิบเก้า แต่ก้าวหน้าในหน้าที่การงานเร็ว เคมัลเป็นอดีตนักกีฬาขี่ม้าทีมชาติอียิปต์ จบปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยชั้นนำในอังกฤษ งานอดิเรกนอกจากชอบขี่ม้าเป็นชีวิตจิตใจแล้ว ยังชอบร่วมงานการกุศล โดยเฉพาะการประมุขภาพวาด

เรียกว่าโพรไฟล์ของเขาเข้าตาและเป็นทีที่คลั่งไคล้ของสาวๆ ทั่วโลก ถึงกับได้รับการโหวตจากนิตยสารเซ็กส์ชั้นนำในอเมริกาให้ขึ้นทำเนียบหนุ่มหน้าพัดหน้าหลงใหลและนำใช้เวลายามค่ำคืนอยู่ด้วยมากที่สุด ด้วยเหตุนี้จึงค่อนข้างมั่นใจในเสน่ห์และหน้าตาของตัวเองพอสมควร พอมาเจอสาวไทยอย่าง พาวัวณูเมินใส่ ไม่อยากสานสัมพันธ์ด้วย จึงทำให้เขาเกิดอาการจุกพูดไม่ออกอยู่ในตอนนี้

พาวัวณูต่างจากผู้หญิงทุกคนในชีวิต สวย มีเสน่ห์ แต่ต่อมทางเพศไม่รู้อีสาน แถมยังเย็นชาราวกับน้ำแข็งขั้วโลก เคมัลนึกค่อนข้างอดใจ พลังมองข้ามถนนไปยังร่างสูงโปร่งที่กำลังหยุดดูแปลงผักสาธิตของชาวบ้านหลังทูตประเทศหนึ่งชี้ชวนให้ดู ฝ่ายนั้นเดินตามพาวัวณูต้อยๆ คอยผูกขาดบทสนทนา ปล่อยให้หนุ่มๆ อย่างเขาซึ่งเดินตามอยู่ข้างหลังห่างๆ เหี่ยวแห้งข้างเนื้อหอมจริงๆ แม่นางฟ้านักการทูต ให้น้ำตายเถอะ เคมัลนึกเหน็บแนมอยู่ในใจ

‘นายดูท่าจะสนใจเจ้าหญิงนักการทูตมากกว่าโครงการพัฒนาทาง
เลือกๆ ที่เลขฯ ป.ป.ส. กับผู้บริหารของเมียนมาพยายามพรีเซนต์อยู่ซะ
อีก ดึงสมาธิกลับมาหน่อยเพื่อน อย่าลืมนี่คือหัวใจหลักของการลงพื้นที่
ในครั้งนี่’

เสียงพุนธรรมนักข่าวหัวสีฉบับหนึ่งของประเทศไทยเอ่ยกระเซ้าขึ้น
เป็นภาษาอังกฤษ ผู้บริหารเมียนมาที่ฝ่ายนั้นพูดถึง คือผู้บริหารกรมความ
ก้าวหน้าพื้นที่ชายแดนและชาติพันธุ์ของเมียนมา

เคมลล์เหลียวมองเพื่อนพบว่ากำลังจ้องเขม็งมองมาอยู่ เขารู้สึกเกือ
หน่อยๆ เมื่อถูกจับได้

‘นายพูดเรื่องอะไร เจ้ายังเจ้าหญิงอะไรกัน’ เคมลล์แก้เก้อด้วยการทำ
ตมึน เขารู้ว่าพุนธรรมหมายถึงพาขวัญ แต่วินาทีนั้นไม่อยากยอมรับง่าย
ๆ ให้เสียเชิง จึงเฉไฉออกนอกเรื่อง

‘ไม่ต้องมาเสกกลบเกลื่อน นายรู้ว่าฉันหมายถึงคุณพาขวัญ นายกำลัง
สนใจเธออยู่ไม่ใช่หรือ’ พุนธรรมโต้ ภาพเคมลล์จ้องพาขวัญอยู่ในสายตาเขา
ตลอด เพื่อนเอาแต่จ้องพาขวัญไม่วางตาจนไม่สนใจการบรรยายของ
วิทยากร

พาขวัญเป็นนักการทูตตำแหน่งเลขานุการเอก เป็นเพื่อนสนิทของ
น้องสาวของเขา หนุ่มๆ ในทริปนี้กำลังหมายปองรวมถึงเคมลล์ด้วย ซึ่งไม่
แปลกหรอกในเมื่อเธอสวย ความสามารถโดดเด่น เพียงแต่ที่เขากำลังกังวล
อยู่ในขณะนั้น เพราะเคมลล์ได้ชื่อว่าเจ้าชู้เสียบ ฉะนั้นจะชอบพาขวัญจริงจังหรือ
จะชอบนานแค่ไหนยังน่าสงสัย อย่างดีก็น่าจะแค่ชั่วประเดี๋ยวประด๋าว พอ
เมื่อก็ทิ้งขว้าง ไม่ต่างจากเลิกล้อของเล่นชิ้นใหม่

‘คิดอะไร’

พุนธรรมขยับตัวเมื่อถูกเอ่ยปากทัก ‘ฉันต่างหากควรถามว่ามอง
อะไร’

‘นายแหละเอาแต่จ้องฉันก่อน จ้องฉันไปก็คิดเหม่อไป’ เคมลล์โต้

‘มองคนหล่อมั่ง’ พุณธรรมแสรังตอบกวนๆ เขารู้ว่าเพื่อนหล่อ คมเข้มปานเทพบุตร วงหน้าเรียวหากแกร่งสมชายชาติตรี ประกอบด้วยคิ้วหนาได้รูปสวยพาดเหนือม่านตาสีสนิมที่คมดุจเหยี่ยว ไม่ต้องมองตรงๆ แต่สามารถเก็บรายละเอียดได้หมด จมูกโด่งสวยรับกับริมฝีปากบางแต่อิมได้รูปอย่างกับริมฝีปากอิสตรี ผิวขาวจัดเมื่อมีหนวดและเคราบางๆ ประดับบนใบหน้า ยิ่งเสริมให้เสน่ห์ดูตาชวนมองมากขึ้น ยามโพลกผ้ากัฟพีเยห์เคมัลเหมือนหนุ่มอาหารบผู้สูงศักดิ์ แต่เมื่อไม่มีกัฟพีเยห์อย่างตอนนั้นก็ไม่ต่างจากหนุ่มยุโรปคนหนึ่ง เพียงแต่หน้ากระเดียดออกไปทางแขกขาวมาก อยู่สักหน่อย

เคมัลเป็นชาวอียิปต์โดยกำเนิด มีพ่อเป็นอดีตทูตชื่อว่า อาบู กามาล อัลฟุฏล มูซา อรรอซิด บิน ฮาซัน บิน ยูซุป อัลซาดัต หรือ มูซา อรรอซิด อัลซาดัต มีต้นตระกูลเป็นเจ้าของบ่อน้ำมัน ภารยาคนที่สามซึ่งเป็นแม่ของเคมัลเสียชีวิตไปนานแล้ว ทั้งมรดกให้เคมัลครอบครองมากมาย เรียกว่าซื้อเกาะเล็กๆ เกาะหนึ่งได้สบาย ครบสูตรรูปหล่อ พ่อรวย การศึกษาและการงานเยี่ยม ด้วยเหตุนี้จึงเอื้อให้เขาเปลี่ยนคู่ดวงไม่ซ้ำหน้า หลายคนบอกว่าบทบาททางการทูตทำให้ต้องระมัดระวังไม่ให้กระทบต่อภาพลักษณ์ของตัวเองและของประเทศ แต่สำหรับเคมัล พุณธรรมคิดว่าการใช้ชีวิตของเพื่อนหนุ่มไม่ได้เป็นอุปสรรคใดๆ เพราะเคมัลก้าวสู่ตำแหน่ง อหป. ด้วยวัยแค่สามสิบแปด ซึ่งคนส่วนใหญ่ยังอยู่ในตำแหน่งที่ปรึกษาด้วยซ้ำ นึกๆ แล้วอดนึกถึงอดีตนายกรัฐมนตรีของไทยคนหนึ่งไม่ได้ เขาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเอกอัครราชทูตไทยประจำสหประชาชาติและเอกอัครราชทูตประจำประเทศแคนาดาด้วยวัยเพียงสามสิบห้าปี บทบาททางการทูตโดดเด่นจนได้รับการจารึกในอักษรานุกรมชีวประวัติ *The International Who's Who* แถมยังได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์แห่งจักรวรรดิอังกฤษเทียบเท่าตำแหน่ง ‘เซอร์’ ด้วย

ไม่ต่างจากเคมัลที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลงานสำคัญๆ ของกระทรวง

การต่างประเทศของอียิปต์หลายงานด้วยกัน งานทูตโดดเด่นและเป็นที่
ยอมรับจนได้รับการบันทึกในอักษรานุกรมชีวิตประวัติเช่นกัน และได้รับ
เครื่องราชอิสริยาภรณ์แห่งจักรวรรดิอังกฤษด้วย

เรียกว่าคุณสมบัติเพียบพร้อมขนาดนี้ ถ้าสาวฯ ไม่เหลียวแล ไม่
เสนอตัวให้ถึงที่ ก็แปลกไปละ

แล้วพุนธรรมก็นึกย้อนไปถึงวันแรกที่ได้รู้จักเคมัล ตอนไปทำข่าว
งานแสดงผ้าไหมระดับประเทศหรือซิลก์ชูโจว ที่ประเทศจีน เคมัลไปเป็น
ที่ปรึกษากระทรวงการต่างประเทศอียิปต์อยู่ที่นั่น ไทยไปออกบูทไทย
พาวิลเลียนจัดนิทรรศการเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรม-
ราชินีนาถ ในฐานะ ‘พระมารดาแห่งผ้าไหมไทย’ รวมถึงไปเผยแพร่ความรู้
เรื่องผ้าไหมไทยและออกบูทผู้ประกอบการ ปรากฏว่าเคมัลให้ความสนใจ
แพชชั่นโชว์ผ้าไหมไทย สั่งซื้อไปหลายผืนจนเขาต้องเข้าไปสัมภาษณ์ทำข่าว
เลยได้รู้ว่าเคมัลผูกพันกับประเทศไทยเพราะมุซา อีรรอฮิด อัลซาดีด
ผู้เป็นพ่อเคยเป็นทูตอยู่ที่ไทย แถมเคมัลยังเป็นเพื่อนซี้ของมาวินผู้เป็น
เจ้าของร้านเพชรใหญ่ระดับโลก ‘มาวินเจมส์’ มีสาขาย่อยอยู่ที่ยุโรปและ
ตะวันออกกลาง นัยว่าตอนมาวินจัดแสดงเครื่องเพชรชุด ‘จันทร์กระจ่าง
ฟ้า’ โดยมีแฟนสาวเป็นนางแบบเดินโชว์เครื่องเพชรนั้น เคมัลยังไปร่วมงาน
และอุดหนุนเครื่องเพชรไปหลายล้านดอลลาร์ จนถึงตอนนี้เขายังไม่ได้
คำตอบจากเคมัลว่าสั่งซื้อเครื่องเพชรมากมายไปให้สาวคนไหน

เขายังได้เจอเคมัลอีกหลายครั้งทั้งในไทยและต่างประเทศ จนกลาย
มาเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน ถ้าไปประเทศที่เคมัลอยู่และบังเอิญฝ่ายนั้นรู้ข่าวเข้า
เป็นต้องโทร. มาชวนไปนั่งดริงก์หรือไม่ก็ชวนค้างที่บ้านพัก เขาประทับใจ
เคมัลหลายเรื่องด้วยกัน ไม่ใช่แค่เรื่องหล่อเก๋ินมนุชย์มนา เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มี
น้ำใจกับเพื่อนฝูง แต่เพราะฝ่ายนั้นฉลาด เก่ง สุขุม ความคิดความ
อ่านแบบยลด้วย ดูเป็นคู่ต่อกรที่สมน้ำสมเนื้อกับพาชวีญถ้าหาก...นี่ก็มาถึง
ตรงนี้พุนธรรมก็ชะงัก เพราะถ้าพาชวีญเป็นน้องเป็นนุ่ เขาจะพาหนีไปให้

ไกลแสนไกล ไม่ให้เสียต๋เข้าใกล้เค็มลสักนิด เพราะรายนี้เป็นตัวอันตราย
แต่อีกนั่นแหละ พาขวัญจะเชื่อเขาแค่ไหน ในเมื่อหญิงสาวเชื่อมั่นว่า
จะเอาตัวรอดได้ในเกมวัดดวงคราวนี้ นึกๆ แล้วพุนธรรมก็ได้แต่ถอน
หายใจยาวเหยียด

เค็มลตัวต๋ตายตามองเพื่อนเมื่อได้ยินเสียงถอนหายใจ

‘เป็นไร ถอนใจเฮือกๆ’

‘หนักใจเรื่องนายสนใจคุณพาขวัญมั้ง’ ตอบกระแทกเสียง ที่เล่น
มากกว่าที่จริง

‘เหลวไหลหน้า เธอสูงค่าอย่างกับเจ้าหญิงอย่างนั้น ใครจะไปกล้าเหยียด’

‘นายโง่’ พุนธรรมสวนหน้าตาเฉย ‘นายจ้องตาเป็นมันออกอย่างนั้น
ถ้าเป็นปลากัด คงออกลูกไปแล้ว’

‘เวอร์แล้ว’ เค็มลค้อนปะหลังปะเหลือกไม่จริงจังก ‘ทำมาเป็นแขวะ
ถามหน่อย ของสวยๆ งามๆ ไม่ชอบมองรีโง่’

‘ชอบ แต่คงไม่อาจเอื้อมเหมือนนาย’

เค็มลขมวดคิ้ว ‘เธอไม่ใช่เจ้าหญิงจริงๆ ลักหน่อย ก็แค่คำเปรียบ
เปรยไม่ใช่เธอ’ เขารู้ว่าสื่อไทยตั้งฉายาให้ว่าเจ้าหญิงแห่งวงการทูต และ
กร่อนสั้นๆ เหลือแค่ ‘เจ้าหญิงนักการทูต’ ด้วยว่าเธอวางตัวสมฐานะชาติ
ตระกูลอันสูงส่ง แต่นั่นแหละเธอก็ไม่ใช่เจ้าหญิงจริงๆ ที่ใครๆ จะจับไม่ได้

ไม่ใช่ก็เหมือนใช้นั้นแหละ เธอเป็นหลานของท่านผู้หญิงคณางค์ ซึ่ง
เคยเป็นหม่อมเจ้าหญิงมาก่อน คุณพ้าเป็นลูกสาวของศาสตราจารย์ ดอกเตอร์
คุณหญิงพานิดา อดีตปลัดกระทรวงศึกษาธิการ กับศาสตราจารย์ นายแพทย์
เกษมสันต์ อดีตผู้อำนวยการโรงพยาบาล’ พุนธรรมเอ่ยชื่อโรงพยาบาลรัฐ
แห่งหนึ่ง ก่อกล่าวต่อ ‘ท่านผู้หญิงคณางค์เป็นยายของเธอ เป็นเจ้าของวัง
วงศ์วรวิส’

เค็มลไม่มีความรู้เรื่องการจัดลำดับสาแหรกไทย โดยเฉพาะลำดับชั้น

เชื้อพระวงศ์ด้วยแล้ว แต่เขาพอเอาได้จากน้ำเสียงของพุนธรรมาว่า
ท่านผู้หญิงคนนางค์คงไม่ใช่คนธรรมดาๆ

‘ฟังดู เหมือนเป็นคนสำคัญของประเทศ’

‘ไม่ใช่ก็เหมือนใช่ เพราะอย่างที่บอกท่านเคยเป็นหม่อมเจ้าหญิง
มาก่อน แล้วสามีของท่านผู้หญิงคนนางค์เคยเป็นเอกอัครราชทูตที่มีบทบาท
โดดเด่นในเวทีโลก’ แล้วพุนธรรมาก็ร่ายยาวถึงความสามารถของทูตวุฒิสาร
อัครวรกุล

เคมลรู้สึกคຸ້ນๆ เหมือนเคยได้ยินชื่อนี้ แต่นึกไม่ออกว่าเคยได้ยิน
จากไหนมาก่อน ยามนั้นเคมลนึกไม่ออกว่าสมัยเด็กๆ ผู้เป็นพ่อเคยพูดถึง
ชื่อนี้อยู่บ่อยๆ แล้วเขาก็เลยไปถามถึงพาชวีญ

‘แล้วคุณพาชวีญล่ะเป็นไงบ้าง ได้ข่าวว่าเธอเก่งมาก พูดภาษาฮั่น
ได้สี่ภาษาใช่ไหม’

พุนธรรมาพยักหน้า ‘คุณพารี้นเก่งตั้งแต่สมัยเด็กๆ สอบชิงทุน
กระทรวงการต่างประเทศไปเรียนต่อตรีโทที่กรุงเวียนนา กลับมาก็บรรจุ
เข้ารับราชการเป็นนักการทูตตำแหน่งเลขานุการตรี ใต้อำมาเรี่ยจนถึง
ตำแหน่งเลขานุการเอก ฉลาด คล่องแคล่ว ไหวพริบดี พูดภาษาอาหรับ
ฝรั่งเศส อังกฤษ จีน ได้ดี แล้วก็แถมด้วยภาษาเยอรมัน เพราะเธอเรียนที่
เวียนนาอยู่หลายปี’

บุคลิกอีกอย่างของพาชวีญคือพูดจานุ่มนวลอ่อนหวาน ใครเห็น
ใครรัก ใครเห็นใครหลง สมัยกลับจากนอกใหม่ๆ ถูกยืมตัวไปเป็นล่ามให้
แกหน่วยงานราชการอื่นๆ อยู่บ่อยครั้ง โดยเฉพาะเวลาไปประเทศแถบ
อาหรับ ความสามารถที่โดดเด่น บวกกับทักษะทางภาษาที่ยอดเยี่ยม จึง
เป็นที่โปรดปรานของผู้หลักผู้ใหญ่ในกระทรวง หลังทำงานครบตามเกณฑ์
ที่กำหนดว่าเมื่อแรกบรรจุจะต้องอยู่ประจำการที่ไทยไม่น้อยกว่าสี่ปีจึงจะได้
ออกไปประจำการต่างประเทศได้ ในส่วนของพาชวีญเมื่อครบตามเกณฑ์
เธอได้รับคัดเลือกให้ไปประจำการแรกที่กรุงเวียนนา ประเทศออสเตรีย ใน

ทันที ซึ่งถือเป็นกรณีพิเศษ เพราะโดยปกติประจำการแรกของผู้ที่เพิ่งทำงาน
ครบสี่ปี มักเป็นประเทศกำลังพัฒนา

‘เธอเก่งจริงๆ’

เคมลกล่าวแล้วเหลียวไปมองพาขวัญซึ่งกำลังหยิบผลไม้พื้นเมือง
ของชาวหย่องเข้ามาซึ่งก็โล เดว่าคงอยากอุดหนุนชาวบ้านเหมือนกับนักการ
ทูตคนอื่นๆ ที่กำลังเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ของชาวบ้านอยู่ในขณะนี้ เป้าหมาย
อีกอย่างของการจัดงานไอแคตสองในครั้งนี่ก็คือหาตลาดรองรับผลิตภัณฑ์
จากโครงการพัฒนาทางเลือก

เคมลคลี่ยิ้ม ดวงตาฉายแววพอใจโดยไม่รู้ตัว เลือดลมในกาย
พลุ่งพล่าน จนอยากหาอะไรเย็นๆ มาดับ

พุนธรรมเห็นสายตาร้อนแรงของนักการทูตอียิปต์พอดี เขาชะงัก นึก
ห้วงหญิงสาวผู้มีพระคุณ

‘รายนี้นั้นขอได้ไหม’ พุนธรรมเอ่ยปากตรงๆ ‘นายจะไปโปรยเสน่ห์
แก่สาวคนไหนฉันไม่ว่า แต่กับรายนี้เธอเป็นเด็กดี อย่านไปยุ่งเลย’

เคมลชะงัก ‘นายชอบเธอรี’ ถ้ามตรงๆ ไม่อ้อมค้อมพอกัน แล้ว
จ้องหน้า

พุนธรรมอยู่ในวัยสามสิบต้นๆ หล่อเข้มแบบชายไทย สูงกว่าหนึ่ง
ร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร การศึกษาและการทำงานไม่ด้อยกว่าใคร เคยทำงานให้
แก่สหประชาชาติที่กรุงเทพฯ ตามมาด้วยสำนักข่าวต่างประเทศก่อนจะย้าย
มาทำหน้าที่สื่อพิมพ์หัวสีที่ไทยเพื่อดูแลมารดา

‘ไม่ใช่อย่างที่นายคิดหรอก คุณพาไม่เคยมีประวัติต่างพร้อยเรื่อง
ผู้ชาย ฉันไม่อยากให้เธอมาเสียประวัติเพราะนาย’

เคมลสะอึก

พุนธรรมไม่สนใจ พุดต่อว่า ‘แล้วเธอก็ไม่ใช่ถ้วยโปโลให้นายตามล่า
มาประดับตู้โชว์ เพราะฉันอย่าทำให้เธอแปดเปื้อนดีกว่าถ้าไม่คิดจริงจัง’

ถ้วยโปโลที่พุนธรรมพุดถึง เขาหมายถึงถ้วยรางวัลการแข่งขันขี่ม้า

ไบโกล ที่เคมีลเป็นสมาชิกอยู่สนามเก่าแก่และมีชื่อเสียงที่สุดในอังกฤษ ที่เคมีลได้คว้าถ้วยรางวัลมาแล้ว ซึ่งสำหรับนักขี่ม้าจะถือเป็นถ้วยเกียรติยศสูงสุด

เคมีลหมวดกระดูก ‘ถ้าคบกับฉันคุณพาจะแปดเปื้อนยังไง นายพูดแรงเกินไปแล้ว’

‘พูดอย่างกับไม่รู้ว่าคุณเป็นตัวอันตรายสำหรับสาว ๆ พ่อแม่ฝ่ายหญิงเห็นนายที่ไหนแทบจะต้องพาไปแอบไว้หลังบ้านอยู่แล้ว’

นักการทูตหนุ่มตัวตาดาค้อน ‘เวอร์ไปแล้ว’

‘ก็นายเป็นตัวอันตรายระยระยเมเตอร์ นายไม่อยากฆูดสาว ๆ แต่สาว ๆ เห็นนายแล้วแทบอยากจะลากขึ้นเตียงทุกราาย เพราะฉะนั้นพาลูกหลานออกห่างนายปลอดภัยที่สุด’

พุนธรรมชาติ ขนาดเคมีลไม่ทำอะไร แค่อินเฉยๆ สาว ๆ ยังแทบจะกระโจนเข้าไปใส่อยู่รอมร่อ ดูอย่างรายนักข่าวอเมริกันที่กำลังยืนพูดคุยอยู่กับผู้อำนวยการสำนักงาน UNODC ประจำภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และแปซิฟิก ยังแอบชมัยตามองมาที่เคมีลบ่อยครั้ง ทำตาวานหายดื่ยมเซียมชวน เพราะฉะนั้นขึ้นเคมีลไปรยเสนห์เต็มทีกับพาขวัญ เขาเชื่อขนมกินได้เลยว่าหญิงสาวต้องติดเบ็ด คิคๆ แล้วก็ให้นึกห่วงว่าพาขวัญกำลังเล่นกับไฟ สุดท้ายจะหลงไปกับบ่วงเสนห์ของเคมีลจนถอนตัวไม่ขึ้น แม่เธอจะได้ชื่อว่าคุณฉลาดเป็นกรดในเรื่องเรียน แต่เรื่องเพื่อนต่างเพศ เขาเชื่อมั่นว่าพาขวัญไม่ทันเล่ห์เหลี่ยมผู้ชายที่มากด้วยประสบการณ์อย่างเคมีลแน่

‘ภูมิต้านทานเธอแกร่งขนาดนั้น เธอไม่เปลืองพลังง่ายๆ หรอกยกเว้นเสียแต่เธออยากเล่นกับไฟ อยากลองหาประสบการณ์ใหม่ๆ ก็ว่าไปอย่าง’ ประโยคท้ายเคมีลพูดแล้วยกคิ้วหลิวตาให้รู้ว่าพูดเล่น แต่เมื่อเห็นเพื่อนไม่เล่นด้วย เอาแต่ตีหน้าบึ้ง เคมีลก็กลับมาทำหน้าที่จริงจัง

‘นายก็เห็นอยู่ว่าคุณพาแทบไม่ยอมมองหน้าฉันด้วยซ้ำ แล้วฉันก็

ไม่ใช่ซาตานล่าพรหมจรรย์สาวที่เหน็ดด้วย เพราะฉะนั้นหายห่วง ฉันไม่จุด
เธอมาทำบุญบูชายักษ์หรือ'

สีหน้าพุนธรรมยังคงเคร่ง เมื่อได้ว่า 'สัญญาสิ่วว่าจะไม่หลอกแล้ว
ฉันจะเชื่อว่าเรื่องพวกนั้นจะไม่เกิดขึ้นแน่'

เคมลไม่ตอบในทันที แต่เหลียวไปมองพาขวัญ 'เรื่องของหัวใจ
บางที่ไม่ต้องหลอกแล้ว ก็พร้อมจะกระโจนไปถึงไหนต่อไหนแล้ว ถ้าลงว่า
มีใจให้'

พุนธรรมขมวดคิ้วกับคำพูดทิ้งท้ายของเพื่อน

'นายพูดเป็นปริศนา'

เคมลหันมามยิ้ม เพิ่มความเยาะว้ายให้ใบหน้าคมสัน

'ถามจริงทำไมห่วงเธอนัก'

คนถูกถามเสทหลบสายตา 'ไม่มีอะไรหรอก ถ้านายรู้จักเธอดี นายจะ
อยากปกป้องเหมือนที่ฉันกำลังทำอยู่'

'นายนี้สมควรได้โล่งครึกษ์พิทักษ์เจ้าหญิงจริงๆ แต่อย่าลืมว่านาย
จะปกป้องเธอไปตลอดชีวิตไม่ได้ สักวันเธอก็ต้องมีความรัก มีผู้ชายเข้ามา
ในชีวิต ถ้ามั่นใจเมื่อถึงเวลานั้นนายจะทำยังไง จะตามไปปกป้องถึง
ประเทศนั้นประเทศนี้ที่เธอไปประจำการเลยเธอ'

พุนธรรมผ่อนลมหายใจ 'ก็ถูกของนาย เอาไว้ในวันที่ฉันไม่มีแรงแล้ว
ค่อยมาคิดอ่านว่าจะทำยังไง แต่ในวันนี้ ในเมื่อฉันยังมีแรง ฉันก็จะทำในสิ่ง
ที่คิดว่าถูกต้องอย่างนี้ก่อนแล้วกัน'

เคมลขมวดคิ้ว เมื่อรู้สึกพุนธรรมต่างหากที่พูดอะไรเป็นปริศนา
ไม่ใช่เขา แต่วินาทีนั้นไม่มีโอกาสซักไซ้ไล่เลียง เมื่อทีมไอแคตสองกำลังเดิน
ตรงมายังบริเวณที่พวกเขายืนอยู่

'ขอโทษครับไม่ทราบว่าคุณจะให้เกียรติมาร่วมงานเลี้ยงของสถานทูต
อียิปต์ได้ไหมครับ' เคมลทักขึ้นเมื่อพาขวัญเดินผ่าน จงใจสื่อสารเป็น
ภาษาอาหรับเพื่อให้เธอเข้าใจคนเดียว

‘ขอโทษค่ะ ดิฉันมีนัดกับครอบครัวแล้ว เอาไว้โอกาสหน้านะคะ’

พาวัญญ์ตอบกลับมาด้วยภาษาอังกฤษชัดถ้อยชัดคำ พุนธรรมอ้าปากค้าง เหลียวมองเพื่อนซึ่งยังคงทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้กับความกวนของตัวเอง เค็มลจ้องใจยั่วประสาทเขาด้วยการแก้งชวณพาวัญญ์ซึ่งๆ หน้า โชคดีก็แต่พาวัญญ์ปฏิเสธ

พุนธรรมตีหน้ายักษ์ใส่เพื่อน แต่เค็มลไหวไหวหล่อย่างไม่แคร์ เขาเหลียวมองตามหลังพาวัญญ์ด้วยแวตามุ่งมอด

และนั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่เขาได้คุยกับเธอ หลังจากนั้นเค็มลจำได้ว่าไม่มีโอกาสเจอพาวัญญ์อีกเลยจวบจนคำคืนนี้ที่กรุงเทพฯ

๑

“ขอโทษที่มาเลต ไม่รู้ว่านายจะนัดคนอื่นมาด้วย ไม่งั้นจะเผื่อเวลา สำหรับรถติดให้มากกว่านี้ สวัสดีครับคุณพิมพ์จันทร์ไม่ได้เจอกันนานเลย สบายดีนะครับ”

ประโยคหลังหันไปทักพิมพ์จันทร์เมื่อเห็นว่าฝ่ายนั้นติดตามมาวินผู้เป็นสามีมาด้วย พิมพ์จันทร์เป็นอดีตดาราดังและปัจจุบันเป็นนางแบบของบริษัทมาวินเจมส์ เขาเจอพิมพ์จันทร์ครั้งสุดท้ายในงานแสดงเครื่องเพชร ชุด ‘จันทร์กระจ่างฟ้า’ จากนั้นไม่ได้เจออีกเลย มารู้ข่าวอีกทีก็ตอนที่ทั้งคู่ส่งการ์ดเชิญมาร่วมงานแต่งงานเมื่อต้นปี เขาไม่สามารถมาร่วมงานได้ เพราะติดภารกิจราชการ ได้แต่ส่งของขวัญมาร่วมแสดงความยินดีแทน เขารู้ว่ามาวินรักภรรยาสาวนั้นนั้ตาหวานคนนี้มาก ไปไหนหอบหิ้วไปด้วยกันดูเงาตามตัวตลอด

ก็อย่างว่า ทั้งสาวทั้งสวย ไม่รักไม่หลงก็ผิดปกติไปละ เคมีล้นึกพลางพินิจพิมพ์จันทร์ตรงๆ หญิงสาวอยู่ในวัยยี่สิบปลายๆ รูปร่างสูงโปร่ง แต่เฟิร์มอย่างสปอร์ตเกิร์ล แววดาคมกล้าไม่กลัวใคร ผิดจากสามปีก่อนที่

เจอกันครั้งแรก ครั้งนั้นเจือรอยเศร้าราวกับคนอมทุกข์

“ดิฉันสบายดีค่ะ ดีใจที่ได้เจอคุณเคมัลอีกครั้ง วันนี้เป็นวันรวมญาติ นานๆ ครั้งจะได้ฉลองการกลับมาบ้านของคุณพ้า ดิฉันก็เลยมาร่วมแจมด้วย” พิมพ์จันทร์ตอบกลับเป็นภาษาเดียวกันด้วยน้ำเสียงจะฉาน ความที่ร้านเพชรมาวินเจมส์ต้องพบปะติดต่อกับลูกค้าชาวต่างชาติบ่อยๆ ทำให้เธอต้องชวนชายเรียนรู้อาษาต่างประเทศ จนสามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่ว

“ผมเพิ่งรู้ว่าวันนี้น้องสาว นายมีน้องด้วยเหรอ” ประโยคหลังหันไปถามเพื่อนซึ่งต่างวัย

มาวินเป็นเพื่อนรุ่นน้อง จบมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ดและเป็นสมาชิกโบโลคลับเหมือนกัน สนิทกันเพราะช่วงที่มาวินไปเรียนปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด เขากำลังเรียนปริญญาเอกพอดี มีเวลาเจอหน้ากันในมหาวิทยาลัยอยู่สองปี ก่อนที่เขาจะเรียนจบและกลับไปประจำการที่ประเทศบ้านเกิด

มาวินหัวเราะ “ไม่ใช่หรอกก็เหมือนน้อง เพราะฉันรักไม่ต่างจากน้องแท้ๆ สามหนุ่มนี่ก็เหมือนกัน ไม่ใช่พี่น้องแท้ๆ หรือก แต่ฉันรักไม่ต่างจากสายเลือดเดียวกัน”

แล้วมาวินก็หันไปแนะนำทีละคน “นี่พันตำรวจตรีเศรษฐวัฒน์ เป็นพี่ชายของฉัน พี่วัฒน์เป็นตำรวจปราบปรามยาเสพติด ส่วนนี้ร้อยเอกเวหา มีศักดิ์เป็นพี่ชาย เป็นทหารที่โคตรเทพ แล้วยี่ก็ปุษะ เป็นน้องที่อ่อนกว่าไม่กี่เดือน ปุษะเป็นพนักงานคุมประพฤติ สังกัดกระทรวงยุติธรรม ส่วนสาวสวยที่นั่งข้างๆ นั่นก็ภรรยาปุษะชื่อเมทินี เป็นพนักงานฝ่ายออกแบบจิวเวลรี่มือเอกของร้านเพชรฉัน พวกหนุ่มๆ ที่อยู่ในนี่เป็นลูกอุปถัมภ์ของแม่ฟ้าทั้งหมด ฉันหมายถึงท่านผู้หญิงคณางค์ อัครวรกุล”

แล้วมาวินก็หันไปมองรอบวง ก่อนแนะนำว่า “ส่วนนี่เคมัล อัลฟูล อัลซาดัต อัครราชทูตที่ปรึกษาอียิปต์ ความจริงชื่ออาหรับของเขายาวเป็นรถไฟข้ามทวีป ผมจำไม่ได้ เพราะงั้นเรียกสั้นๆ ว่าเคมัลก็แล้วกัน ง่ายดี”

ตบท้ายง่ายๆ ตามประสาหนุ่มซี้เล่น อารมณ์ดี

ตลอดเวลาที่มาริโนแนะนำ เค็มลมองตามที่ละคน เศรษฐวิวัฒน์เป็นหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ไล่เกี่ยวกับเวหา แต่น้องชายกำยำและผิวคล้ำแดดมากกว่ามาดนิ่ง ไม่ค่อยพูดพ้อๆ กัน แต่ดูญาติดีกว่าเวหาเพราะฝ่ายหลังทำหน้านิ่งๆ เตออารมณ์ยาก ส่วนปุษยะดูเป็นมิตรกว่าทุกคน ยิ้มง่าย ดูสบายๆ

มาริโนแนะนำจบบักก็ยิ้มกริ่ม พวกเขาสี่หนุ่มมาจากต่างสายเลือด แต่สามารถหลอมรวมเป็นเลือดสีเดียวกันได้ด้วยความเมตตาของท่านผู้หญิงคณางค์ ภายหลังทูตวุฒิสภาเสียชีวิตด้วยโรคประจำตัว ช่วงนั้นลูกสาวคนเดียวยังเรียนอยู่อังกฤษ ความเหงาทำให้ท่านผู้หญิงคณางค์รับลูกของครอบครัวใหม่ในบ้านซึ่งเสียชีวิตหลังคลอดได้ไม่นานมาเลี้ยงเป็นลูก และตั้งชื่อให้ว่าเศรษฐวิวัฒน์ สี่ปีต่อมาท่านผู้หญิงคณางค์ก็ไปเยี่ยมผู้อำนวยการโรงพยาบาลผู้เพื่อน เลยได้รู้ว่านายแพทย์เกษมสานต์ซึ่งเป็นแฟนของลูกสาวกำลังรักษาทารกที่เป็นข่าวบนหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ว่าถูกแม่ใจยักษ์นำมากังถึงขยะ วันที่แม่ฟ้าไปโรงพยาบาลเลยถือโอกาสไปเยี่ยมเด็กทารกโดยพาเศรษฐวิวัฒน์ไปด้วย เศรษฐวิวัฒน์เห็นน้องแล้วสงสาร ก็เลยรีบรื้อให้แม่ฟ้าพากลับมาด้วย แม่ฟ้าจึงรับเลี้ยงทารกชายเพิ่มมาอีกคนโดยตั้งชื่อให้ว่าเวหา

ส่วนที่มาของปุษยะและตัวเขานั้น เข้ามาอยู่ในวังวงศ์วิริสในห้าปีต่อมา ครอบครัวของเขามีภคพาส์ติดกับวังวงศ์วิริส ตอนเขาอายุหกขวบถูกจับกุมตัวไป ปุษยะซึ่งเป็นเด็กเร่ร่อนอยู่ในวัยเดียวกันบังเอิญผ่านไปเห็นเหตุการณ์เข้าพอดีเลยพลอยติดร่างแหถูกจับไปด้วย แต่ดวงดีหนีรอดออกมาได้ มาแจ้งครอบครัวของท่านผู้หญิงคณางค์ให้ไปช่วย จับพลัดจับผลูท่านผู้หญิงไปเจอปุษยะที่โรงพยาบาล พอรู้ว่ากำพร้าพ่อ แม่ก็ดันมาติดคุก จึงสงสาร รับมาอุปการะเลี้ยงดู ส่งเสียเรียนหนังสือจนจบปริญญาโท จิตวิทยาอาชญากรที่อังกฤษ สำหรับตัวเขานั้น ในตอนแรกมาริสาผู้เป็นแม่ไม่เห็นด้วยกับการที่เขาไปมหาสู่บ้านแม่ฟ้า แต่เพราะอาการป่วยของเขาที่

เป็นผลกระทบข้างเคียงจากการถูกทำร้ายอย่างหนักในครั้งนั้น จำต้องพึ่งพาปุษะในการเยียวยา มาริสาก็จำใจยอม แต่กระนั้นมาริสาก็ยังรู้สึกว่าการถูกแม่ฟ้าแย่งความรักไปอยู่ที่ จนกระทั่งเมื่อสองปีก่อน มาริสาประสบเหตุร้ายกับตัวเอง ทำให้มองเห็นโลกในมุมใหม่ เข้าใจในความรักของแม่ฟ้าที่มีต่อเขา สุดท้ายก็เลิกตั้งแ้ง และเคารพนับถือแม่ฟ้าด้วยใจจริง

เคมีลส่งรอยยิ้มให้ทุกคนรอบวง ทำให้ใบหน้าคมคายสว่างไสว ดูไม่ต่างจากหนุ่มน้อย เขาเอ่ยแนะนำตัว

“ชื่ออาหรับผม คือ กามาล อัลฟีฏล บิน มูซา อรรอซิด บิน ฮาซัน บิน ยูซุป อัลซาดัต ชื่อยาวอย่างที่เห็นว่าจริงๆ เพราะฉะนั้นเรียกสั้นๆ ว่าเคมีลพอครับ ว่าแต่พวกคุณเป็นลูกอุปถัมภ์ของท่านผู้หญิงคนนางค์หรือครับ” ประโยคหลังทวนคำอย่างไม่แน่ใจเพราะแค่สองวันเขาได้ยินชื่อนี้ติดๆ กันถึงสองครั้งสองคราว

พันตำรวจตรีเศรษฐวัฒน์ พี่ใหญ่สุดในก๊วน ตอบกลับเป็นภาษาอังกฤษว่า “พวกเราเป็นเด็กที่แม่ฟ้าเก็บมาเลี้ยงครับ ยกเว้นมาวินคนเดียวที่เป็นเด็กข้างบ้าน แต่เพราะเข้าออกบ้านแม่ฟ้าตั้งแต่เด็ก รักและผูกพันกันมา ก็เลยเปรียบเหมือนลูกของแม่ฟ้าอีกคน”

“ผมไม่ได้สงสัยงั้น ผมแค่กำลังคิดว่าท่านผู้หญิงคนนางค์ จะใช้คนเดียวกันกับที่เป็นคุณยายของคุณพ้าวัญ จีระนันท์ หรือเปล่าครับ”

เคมีลแก้ความเข้าใจของเศรษฐวัฒน์ ชื่อไทยที่ออกจากปากเขาแปร่งอย่างคนที่ไม่ถนัดภาษาไทยเอามากๆ เจ้าตัวนึกเสียดายที่ก่อนหน้านี้ไม่ได้เรียนภาษาไทยจริงจังทั้งที่ผู้เป็นพ่อเคียวเซ็ญ สมัยรุ่นๆ เคมีลไม่ได้เอะใจว่าทำไมพ่อถึงต้องการให้เรียนรู้ขนบธรรมเนียมประเพณีไทยนัก คิดแค่ว่าเพราะมุซาเคยเป็นทูตอยู่ที่ไทย เลยผูกพันกับวิถีชีวิตแบบไทยๆ

หนุ่มๆ รอบวงสนทนากัน ปุษะถามอย่างสนใจว่า “ครับ คนเดียวกัน ว่าแต่คุณรู้ได้ไง”

ไม่ใช่แค่ปุษะที่มองเคมีลอย่างสงสัย เวทที่นั่นนี่มาตลอดก็สะดุดหู

ก่อนหน้าเค็มลมา มาวินบรรยายสรรพคุณให้ฟังหมดแล้วว่าเค็มลเป็นใครมาจากไหน แต่เวหาไม่เห็นว่าเค็มลจะรู้จักพาวัญด้วย และการถามถึงหญิงสาวก็แสดงว่ามีความสนใจ ผู้ชายด้วยกันมองปราดเดียวก็รู้ จากที่มองเค็มลผ่านๆ เวหากลับต้องมองซ้ำอีกครั้งอย่างพิจารณา

“พุนธรรมบอกครับ ผมหมายถึงนักข่าวหนังสือพิมพ์...” เมื่อเห็นหลายคนพยักหน้าอย่างรู้จัก เค็มลจึงเล่าต่อ “เมื่อวานคืนเราเจอกันที่บ้านหย่องซ่า คุณพาวัญตามคณะไอแคดสองลงพื้นที่ไปดูงานที่เมียนมา เธอช่วยเป็นวิทยากรให้ความรู้แก่ทูตประเทศต่างๆ พุนเล่าว่าฉายาเจ้าหญิงแห่งวงการทูต ได้มาจากการที่เธอวางตัวราวกับเจ้าหญิง แถมเธอยังเป็นหลานของท่านผู้หญิงคนางค์ด้วย”

“พุนช่างจ้อจริงๆ” มาวินเปรยอย่างไม่จริงจังนัก เขารู้จักกับพุนธรรมมานานหลายปีแล้ว นอกจากเจอตามงานอีเวนต์ต่างๆ แล้ว สมัยหนึ่งเขาเคยเกือบจะได้ขึ้นเตียงกับพุทธรักษาเจ้าของร้านดอกไม้ผู้เป็นน้องสาวของพุนธรรมด้วย ดีที่รู้จักพาวัญก่อนว่าเป็นเพื่อนสนิทของเธอและเป็นน้องสาวของพุนธรรม เขาก็หลบฉากได้ก่อน

“พุนไม่ได้พูดอะไรถึงคุณพาวที่ไม่ดีหรอก ว่าแต่ทำไมนายทำท่าเหมือนผิดหวัง” เค็มลถามเพื่อนตรงๆ

พิมพ์จันทร์เสริมว่า “นั่นสิ คุณวินทำท่าเหมือนผิดหวัง สงสัยตั้งใจเซอร์ไพรส์อะไรคุณเค็มลแน่ๆ”

“เซอร์ไพรส์อะไรครับ” เค็มลหันไปถามภรรยาคนสวยของเพื่อน

“คงต้องถามเจ้าตัวแล้วละค่ะ” พิมพ์จันทร์โยนให้สามี

“ว่าไงวิน”

มาวินเสหัวเราะ เมื่อเค็มลมองมาอย่างคาดคั้น “ไม่มีอะไร” เจ้าของร้านเพชรชื่อดัง ย้ำเสียงหนักแน่น

เค็มลขมวดคิ้ว ไม่ทันเอ่ยปากซัก เมื่อวินาที่นั่นเจ้าของเสียงหวานใสที่ร้องเพลงอยู่บนเวทีก่อนหน้านั้นเดินมาหยุดยืนที่โต๊ะ

นักการทูตหนุ่มเซซังก์ ในจังหวัดเดียวกับที่พาขวัญเบิกตาโตอย่างคาดไม่ถึงถึงเกมตกใจ เคมีลลุกยืนต้อนรับอย่างมีมารยาทอันดี พลอยทำให้หนุ่มๆ รอบวงลุกตาม

เสียงเพลง “We malo” จบไปเมื่อไรไม่รู้ ดูเหมือนเขาเองก็ไม่ทันสังเกต

“มาทำอะไรที่นี่คะ”

พาขวัญอุทานเป็นภาษาอาหรับ แล้วรีบปรับท่าที่เมื่อรู้สึกที่กำลังเสียมารยาทกับแขกของพี่ชาย เธอเพิ่งรู้ว่าเคมีลรู้จักกับมาวินก็ตอนนี้ วานชีนระหว่างลงพื้นที่ที่บ้านหย่องซ่า เธอได้รับโทรศัพท์จากมาวิน โทร. มานัดแนะให้มางานเลี้ยงต้อนรับการกลับมาของเธอตามประสาพี่ๆ น้อยๆ ที่ผับแห่งนี้ ยังแอบคิดว่าเป็นการจัดเลี้ยงภายในครอบครัว ไม่คิดว่าจะชวนคนนอกมาด้วย

“คุณคงแปลกใจที่เจอผมที่นี่” เคมีลทักตอบแล้วจึงใจเย็นมือออกไปให้สัมผัสตามวัฒนธรรมตะวันตก

พาขวัญเลี้ยงด้วยการยกมือไหว้แทน

“นิดหน่อยค่ะ ขออนุญาตทักทายแบบไทยๆ นะคะ นานๆ ครั้งจะมีโอกาส” ตอบแค่นั้นแล้วไม่ขยายความว่าในโอกาสอะไร เลื่อนตัวไปทรุดนั่งข้างเมทินีภรรยาสาวคนสวยของน้ำชาย ด้วยว่าที่นั่งของตัวเองถูกเคมีลยึดครองไปแล้ว

มาวินกระแอมแล้วกล่าวว่า “พี่เพิ่งรู้ว่าหนูพาขวัญรู้จักกับคุณเคมีลด้วย”

“เพิ่งรู้จักในงานไอแคตสองค่ะ คุณเคมีลมาสังเกตการณ์เรื่องเอดี” เธอหมายถึงการพัฒนาทางเลือก

อดบლობใจตัวเองไม่ได้ว่าไม่ได้โทกมาวิน เพราะเธอรู้จักกับเขาครั้งแรกในงานไอแคตสองเพียงแต่ไม่ใช่การเจอกันครั้งแรกเท่านั้น เพราะครั้งแรกที่เจอเขา คือที่สเบนิช ไรดิ้ง สกูล หรือโรงเรียนสอนขี่ม้าสเปนแห่ง

เวียนนา ปุษยะพารรยาไปเยี่ยมคุณตาซึ่งป่วยหนักที่เยอรมันแล้วแวะมาอื้นนี่มนูที่เวียนนา เธอเลยพาทั้งคู่ทัวร์เวียนนาและเลยไปดูศิลปะการบังคับม้าลิขานซึ่งเป็นศิลปะการบังคับม้าขั้นสูงที่มีมาแต่ยุคโบราณ ตอนนั้นเคมลล์ไปดูกับเพื่อนๆ ด้วย เวลานั้นเธอกับเคมลล์ยังไม่รู้จักกัน เพียงแต่เธอสะดุดตาเขา อาจเพราะเขามีอะไรบางอย่างที่โดดเด่น เคมลล์มาในชุดอาหรับเต็มยศ มีกัฟฟียะห์โปกคีรชะ สาวๆ ห้อมล้อมไม่ต่างจากชื่อนำแปลกนับแต่นั้นข่าวคราวเกี่ยวกับเขาก็ถาโถมเข้าสู่เธอราวกับคลื่นซัดสาดก็ไม่ปาน

ความจริงเป็นตรรกะง่าย ๆ เมื่อเรารู้จักหรือสะดุดตาใครแล้ว เวลามีข่าวอะไรผ่านตา ย่อมหยุดอ่าน หยุดให้ความสนใจ เช่นเดียวกับพาชวีญ หลังเหตุการณ์เจอเขาครั้งแรก เมื่อมีภาพข่าวของเขาผ่านตาทางหนังสือพิมพ์แทบลอยด์ซึ่งเธอไปเจออย่างบังเอิญ เธอจึงหยุดอ่าน เลยได้รู้ว่าเขาคือใคร มาจากไหน และกำลังจะทำอะไรที่เวียนนา

เคมลล์เสริมว่า “ในเวทีโลกพูดถึงความสำเร็จของเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินไทยกับการแก้ไขปัญหาพิชิตเสพติดอย่างยั่งยืนมากมาย โดยเฉพาะความสำเร็จของโครงการบ้านหย่องฆ่า ดอยตุง และอีกหลายโครงการในพื้นที่ภาคเหนือของไทย ผมสนใจ เลยอยากมาดูด้วยตัวเอง” เคมลล์ให้เหตุผลถึงที่มาที่เขาแจ้งลงทะเบียนขอเข้าสังเกตการณ์การประชุมไอแคดสอง

“นายมาถูกที่ถูกเวลาแล้วเพื่อน เพราะน้องสาวฉันเวิร์กเรื่องเอติมาหลายปีแล้ว” มาวินทำเสียงโอเอ็ล็กๆ

“ขอทราบรายละเอียดได้ไหมครับ คุณศึกษาเรื่องเอติยังไงบ้างครับ” ประโยคหลังหันไปถามพาชวีญอย่างสนใจ

“เอาไว้คุณนอกรอบตีใหม่คะ คุณวิชาการหนักๆ บนโต๊ะอาหาร เกรงจะทำให้คนอื่นทานอาหารไม่อร่อย”

ทุกคนชะงัก เพราะไม่บ่อยครั้งนักที่พาชวีญจะหักหน้าใคร โดยเฉพาะกลางที่สาธารณะกับคนแปลกหน้า นั่นแสดงว่าเคมลล์พิเศษอย่างมาก

หรือไม่ก็ดวงกุดเต็มที ประโยคหลังมาวินหนักเข้าเพื่อนในใจ

“จูนเรื่องนี้ล่ะครับ ผมเพิ่งทราบว่าคุณพาร้องเพลงอาหรับได้เพราะ
มาก ขออนุญาตเรียกคุณพาเหมือนพี่ๆ ของคุณนะครับ” เคมีลไม่ละความ
พยายาม

พาขวัญยิ้มมุมปาก ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ ตอบไปอีกเรื่องว่า

“ดิฉันชอบเพลงอาหรับ โดยเฉพาะเพลงของอัมร์ ดิยาบ ความหมาย
ดี ลึกซึ้ง”

“ดูว่าคุณเป็นผู้หญิงโรแมนติกมาก”

“ถ้าชอบเพลงของอัมร์ ดิยาบ แล้วจะกลายเป็นสาวโรแมนติก ั้งทั้ง
บ้านทั้งเมืองคงเต็มไปด้วยสาวช่างฝันแล้วล่ะคะ” กระซึกกลับด้วยน้ำเสียง
นุ่มนวล

ทุกคนมองหน้าพาขวัญสลับกับเคมีลไม่ต่างจากลูกบอลที่ถูกโยนไป
มา ด้วยว่าไม่บ่อยครั้งอีกเหมือนกันที่พาขวัญจะต่อล้อต่อเถียงกับชายแปลก
หน้า

“คุณร้องเพลงของอัมร์ ดิยาบ ได้ชัดเจนนจริง ๆ แถมไเพราะนำฟัง
ขอโทษคุณเรียนภาษาอาหรับจากที่ไหนครับ ถึงออกเสียงได้คล่อง ถูก
อักขระ”

“คุณยอดิฉันเกินไปแล้ว แค่อ้อไปวัดไปวาแค่นั้นแหละคะ”

“ผมพูดจริง คุณถ่อมตัวเกินไปแล้ว”

“ถ้าฉันคงต้องขอบคุณคุณยาย ตอนเด็กๆ ดิฉันเรียนภาษาอาหรับ
จากคุณยายค่ะ คุณตาเป็นทูตแถบประเทศอาหรับ มีเพื่อนฝูงชาวอาหรับ
มากมาย คุณยายเลยมีความรู้ภาษาอาหรับไปด้วย พอโตมาอีกหน่อย คุณ
แม่จ้างครูชาวอาหรับมาสอนที่บ้านค่ะ”

“ทำไมถึงให้ความสำคัญกับภาษานี้ล่ะครับ” เคมีลถามอย่างอยากรู้

“ดิฉันวางแผนมาตั้งแต่เล็ก ๆ ว่าจะเจริญรอยตามคุณตาในการเป็น
ทูต คุณยายเล่าว่าคุณตาย้ำให้ฟังอยู่เสมอถึงความสำคัญของภาษาอาหรับ

อย่างน้อยก็ทำเรื่อง ภาษาอาหรับใช้กันมากเป็นอันดับห้า เรียกว่าเป็นภาษาราชการของประเทศต่างๆ กว่ายี่สิบประเทศ มีคนใช้เป็นภาษาประจำชาติกว่าสามร้อยล้านคน แกรมเป็นภาษาทางการของยูเอ็น ในโลกตะวันตก คนที่พูดภาษาอาหรับได้เป็นที่ต้องการสูงมาก เพราะน้อยคนนักที่จะถนัดภาษา นี้ และที่น่าสนใจยิ่งกว่านั้นคือ ในจำนวนสายลับเอพีไอหนึ่งหมื่นสองพันคนของสหรัฐอเมริกา มีเพียงแค่หนึ่งเปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่ไม่รู้ภาษาอาหรับ นั่นแสดงว่าสหรัฐฯ เองยังเห็นความสำคัญของภาษานี้มาก” ประโยคหลัง พาชวีญกล่าวเป็นภาษาอาหรับ

เคมลู้ทานอย่างคาดไม่ถึง มองเจ้าของใบหน้าสวยหวานอย่างทิ้งจัด “ไม่แปลกใจแล้วว่าทำไมคุณถึงสนใจภาษานี้ แกรมทำได้ดีด้วย คุณออกเสียงไม่ต่างจากเจ้าของภาษาเลยทีเดียว ผมชอบฟังเวลาคุณพูดภาษาอาหรับ” เคมล้ชมจากใจจริง

“ขอบคุณค่ะ” พาชวีญตอบรับอย่างสุภาพ
 มาวินกล่าวขึ้นหลังฟังบทสนทนาตรงหน้าเงียบๆ มาพักหนึ่ง
 “เพิ่งได้ยินหนูพุดภาษาอาหรับก็วันนี้ หนูพุดทำได้ดีเยี่ยมมาก ขนาดเจ้าของภาษาอย่างเคมล้ยังเอ่ยปากชมแบบนี้ แสดงว่าไม่ธรรมดาจริงๆ” ชมน้องสาวต่างสายเลือดจากใจจริง

“ขอบคุณค่ะพี่วิน”

ความจริงไม่เพียงแต่มาวินและเคมล้ที่ทิ้งจัด ทุกคนในทีมนั้นก็ด้วย

“น้องนายไม่ธรรมดานักหรอก” เคมล้ล้าทับ

“ถ้านายได้เจอแม่ฟ้า จะยิ่งทิ้งกว่านี้” มาวินพุดต่อ

“แม่ฟ้าเก่งไม่น้อยกว่าคุณพาทะไร”

“เก่งกว่าค่ะ” พาชวีญรีบตอบ

มาวินเสริมว่า “เก่งกว่าหรือไม่กว่าไม่รู้ แต่ที่แน่ๆ พุดภาษาอังกฤษคล่องปรือ แกรมอายุปุ่นนี้แล้วยังแข็งแรง เดินเหินคล่องแคล่ว ไปเจอแล้ว นายจะเข้าใจสำนวนไทยลูกไม้หล่นไม่ไกลต้นนะเป็นยังไง”

“เป็นยังไง” เคมีลถามต่อ

“ต้องไปเจอ”

ไต่ยีนคำตอบของพี่ชายแล้วพาขวัญก็สะดุ้ง ลุ้นให้เคมีลปฏิเสธด้วยว่าท่านผู้หญิงคณางค์กำลังไม่สบาย เหตุผลที่เธอบินกลับมาอยู่ที่เมืองไทยค่อนข้างยาวในรอบนี้ นอกจากเพื่อร่วมการประชุมไอแคตสองแล้ว ก็เพื่ออยู่กับครอบครัวด้วย แม่บอกว่าปีนี้สุขภาพคุณยายไม่ดี เจ็บออกๆ แอดๆ เธอเลยลาอยู่ต่ออีกระยะเพื่อดูแลท่าน

เคมีลตอบ “อยากไปเหมือนกัน แต่พรุ่งนี้ต้องเตรียมประชุมผู้บริหารระดับสูงไอแคต เอาไว้รอบหน้าแล้วกัน จะพาคณพ่อกมาทำความรู้จักด้วย หน้านั้นก็ชอบประเทศไทยเป็นชีวิตจิตใจ ไม่รู้ทำไมถึงชอบนักหนา จนฉันอดคิดไม่ได้ว่าถ้ามีเมียเป็นคนไทยได้ คุณพ่อคงไม่ลังเลไปแล้ว”

มาวินสะดุ้งกับมุกของเพื่อน เวหาเห็นปฏิกิริยานั้นก็ขมวดคิ้วด้วยความสงสัย แต่วิสัยไม่ช่างพูด ทำให้เก็บข้อมูลเงิบๆ ขณะที่พาขวัญฟังคำตอบแล้ว มีอาการโล่งใจอย่างเห็นได้ชัด แต่สบายใจได้ไม่นาน ก็ต้องสะดุ้งเฮือกเมื่อไต่ยีนประโยคต่อมาจากเคมีล

“นี่พอกคุณพ่อรู้ว่าฉันมาเมืองไทย ก็ฝากให้ฉันช่วยซื้อกระดาดไปฝาก ไม่รู้ทำไมถึงชอบเครื่องดนตรีไทยนัก”

“ต้องหนูพาละ รายนี้ถนัดเรื่องเครื่องดนตรี” มาวินรีบตอบ “แถมเก่งเรื่องพ้อนๆ รำๆ สมัยเด็กๆ คุณยายจับพ้อนเล็บ แสดงไขนอยบ่อๆ”

พาขวัญแย้งด้วยสีหน้าใสซื่อ “ซื้อที่แคนาดาไม่ดีกว่าหรือคะ ไม่ยุ่งยากในการขนย้าย แถมไม่ต้องเสียเวลาขนส่งทางเรือ ดิฉันเคยไต่ยีนว่าที่นั่นมีร้านเครื่องดนตรีไทยจำหน่ายด้วย”

“ซื้อที่แคนาดาก็ต้องขนย้ายเหมือนกันแหละครับ เพราะผมต้องส่งต่อไปยังอียิปต์” เคมีลโต้เสียงเรียบๆ รู้ว่าพาขวัญเสียงโต้นๆ

มาวินแะ “จันแอจี้ ซื้อที่เมืองไทย เดี่ยวฉันลากหนูพาให้ไปช่วยเลือกซื้อให้แล้วกัน”

ทุกคนจ้องมาวินอย่างสงสัย โดยเฉพาะปุษยะ เขาจับสังเกตได้ถึง ความผิดปกติมาได้พักใหญ่ๆ แล้ว มาวินมีเป้าหมายอะไรบางอย่างในการ จัดงานเลี้ยงต้อนรับพาชวีญในครั้งนี้ และเป้าหมายที่ว่า เขานึกห่วงใยความ รู้สึกของเวหา ปุษยะนึกพลางมองไปทางพี่ชายต่างสายเลือดด้วยความ ห่วงใย คงมีเพียงเขาที่รู้ว่าเวหาคิดอะไรกับพาชวีญ ส่วนเขาถึงจะเคยคิด แต่ ได้ข้ามผ่านจุดนั้นและสมหวังในรักเท่ากับเมทินีไปเรียบร้อยแล้ว จึงไม่ได้ เจ็บปวดอะไรอีกกับภาพที่มาวินพยายามจับคู่พาชวีญให้แก่เคมล

พาชวีญตัดสินใจเอ่ยปฏิเสธตรงๆ “แต่ตารางเวลาของพาแน่น เยียด คงแทรกเรื่องอื่นไม่ได้”

เคมลขมวดคิ้วมุ่นเมื่อถูกตีค่าเป็น ‘เรื่องอื่น’ ไปแล้ว

“ออกไปช่วยเพื่อนที่เลือกสักชั่วโมงสองชั่วโมงไม่เปลืองเวลามาก หรือหนุพา น่านะ”

โดนขอร้องเกมบังคับอย่างนี้ พาชวีญก็พูดอะไรไม่ออก เคมลเห็น สีหน้าอึดอัดใจของหญิงสาว เลยตัดบท

“คุณพอาจไม่มีเวลาจริงๆ ไม่เป็นไร ฉันไปหาซื้อที่ต่างประเทศก็ได้”

“แบบนี้ก็ได้ เออจ้ะ นายแวะไปซื้อที่เวียนนา ที่นั่นเป็นเมืองแห่ง ดนตรี ยิ่งไงก็ต้องมีร้านเครื่องดนตรีขาย นายให้หนุพาช่วยเลือกให้เลย ยัง ไงพอกลับเวียนนา หนุพาต้องมีเวลามากกว่าอยู่ที่นี้แน่”

เหตุผลไม่เป็นเหตุเป็นผลนัก พาชวีญยื่นจมูกใส่พี่ชาย เวียนนาเป็น เมืองแห่งดนตรีคลาสสิกก็จริง ด้วยว่าเต็มไปด้วยคิตกกีมากมาย โดยเฉพาะ วอลฟ์กัง อามาเดอุส โมซาร์ท หรือ โมซาร์ท นักประพันธ์เพลงคลาสสิกชื่อ ก้องโลก แต่ความเป็นเมืองแห่งดนตรี นั้นไม่ได้หมายความว่าทำให้มี เครื่องดนตรีครบทุกประเทศ ยังไม่ทันคิดอ่านเอาตัวรอด เจ้าของร้านเข้า มาโค้งคำนับก่อน

“สวัสดีครับเฮียมาวิน ขาดเหลืออะไรบอกได้นะครับ ทางเรายินดี บริการ” เจ้าของร้านหน้าตาออกไปทางครึ่งจีนครึ่งแขกเดินเข้ามาทักทายมาวิน

ด้วยภาษาไทยสำเนียงจีนอย่างนอบน้อมเช่นคนคุ้นเคย สะท้อนว่ามาวิน เป็นแขกวีไอพีหรือไม่ก็ลูกค้าประจำประเภทที่ทิปหนัก

เจ้าของร้านพูดต่อว่า “และสุภาพบุรุษท่านใดต้องการอะไรเพิ่มเติม ก็บอกผมได้ตลอด เมื่อก็สุภาพสตรีคนสวยท่านนี้ร้องเพลง “We malo” เพราะมาก ลูกค้าชมเฆาะ มีแต่คนถามว่าเป็นใครมาจากไหน เอาแต่รีเควสต์ ขอให้ร้องซ้ำ” เจ้าของร้านเล่าอย่างคนมีอัธยาศัยอันดี

“เธอเป็นน้องสาวผมเองครับ” มาวินยึดอกอย่างภาคภูมิใจ “เธอพูด ภาษาอาหรับได้คล่องปรือ ขนาดเพื่อนผมเจ้าของภาษา เป็นคนอียิปต์โดย กำเนิดยังชมเหมือนกัน อ้อ...เพื่อนผมก็ร้องเพลงเพราะครับ” ประโยคท้าย หันไปแนะนำเคมัล

เจ้าของร้านเบิกตาโต มองเคมัลอย่างทึ่ง

“ร้องให้ลูกค้าร้านผมฟังเป็นบุญหูหลักเพลงได้ไหมครับ” เจ้าของร้าน พูดอาหรับด้วยสำเนียงจีน น้ำเสียงชื่นชมฟังดูพอเหมาะพอดี ไม่สอพลอจน เกินงาม

เคมัลยิ้ม ทำให้ใบหน้าที่ประดับด้วยหวดและเคราจางๆ คลาย ความดุตันลง

“ระวังนะครับ แทนที่จะเรียกแขกอย่างคุณพ้า จะกลายเป็นว่าผมไล่แขกของคุณ”

“ไม่เลยครับ ผมยินดีเสียง” เจ้าของร้านตอบกลับอย่างคนขี้เล่น พอกัน

มาวินได้ว่า “ไม่ต้องถ่อมตัวเลยเพื่อน นายมีของดีก็ต้องโชว์หน่อย”

เคมัลลูบท้ายทอยแก้เขิน มาวินยิ้ม ไม่บ่ยอนักที่เพื่อนจะเงินจริงจัง

“เอางี้ไหม ให้หนูพาขึ้นไปร้องเป็นเพื่อน นายจะได้ไม่เงิน นะหนูพา ช่วยเพื่อนพี่หน่อย ไม่งั้นเจ้าของร้านกับพี่ไม่มีบุญหูได้ฟังแน่” ประโยคหลัง หันไปกล่าวเป็นภาษาอังกฤษกับน้องสาว พลังพยักพยิต หวังให้เพื่อน เข้าใจภาษาด้วย

พาขวัญมองพี่ชายตาปริบๆ พยายามอ่านใจว่ามารินมาไม่ไหน เพราะปกติพี่ชายเธอเล่นบทร้องน้องสาวตลอด คอยกั้นหนุ่มๆ ไม่ให้เข้าใกล้ มาวันนี้กลับพลิกบทบาท อยากเล่นบทพ่อสื่อซะงั้น แต่จะว่าพ่อสื่อก็พูดได้ไม่ถนัดปากนัก พาขวัญนึกแก้ความคิดของตัวเอง เพราะท่าทีของมารินดูไม่ซัด จึงอาจจะเร็วเกินไปถ้าจะสรุปไปในทางนั้น

ไม่ต่างจากเคมล เขาชะงัก มองหน้าเพื่อนอย่างพิลึก พยายามอ่านใจ แต่ไม่มีเวลาหาคำตอบนานกว่านั้นเมื่อเพื่อนกระซุกศอก

“รีบไปโค้งหนูพาลี มัวร์อะไร”

เคมลไม่เสียเวลาตัดสินใจซ้ำสอง เขาเดินไปโค้งคำนับ

“ให้เกียรติร้องเพลงคู่กับผมสักเพลงนะครับ”

๒

“วันนี้ปู่ไม่ลงมาใส่บาตรหรือ แปลกจริง”

ท่านผู้หญิงคนนางค์เปรยขึ้นเบาๆ ขณะเดินกลับเข้าไปภายในอาณาเขตวัง โดยมีหลานสาวคนสวยช่วยพยุง ปล่อยให้เด็กรับใช้เก็บอุปกรณ์ข้าวของต่างๆ ที่ใส่บาตรเสร็จแล้วเดินตามหลังเข้าไปเก็บในครัว ในวัยเจ็ดสิบกว่าๆ ท่านผู้หญิงคนนางค์ยังคงแข็งแรง เดินเหินคล่องแคล่ว กระฉับกระเฉงไม่ต่างจากหญิงวัยหกสิบ แต่ด้วยช่วงนี้ท่านผู้หญิงไม่ค่อยสบาย เธอเลยต้องเป็นหูเป็นตา กันหกล้ม

ลึๆ พาขวัญแอบนึกสงสัยว่าท่านผู้หญิงป่วยจริงหรือไม่ แม่บอกว่าคุณยายป่วยด้วยโรคคนแก่ เลยอยากให้เธอบินกลับมาเยี่ยม แต่พอกลับมาอยู่ด้วยจริง กลับพบว่าเดินเหินเป็นปกติ แค่นับปวดหัวเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น พอเปรยๆ เรื่องนี้ แม่ก็บอกว่าคุณยายได้กำลังใจดีจากเธอ เลยหายป่วยเป็นปลิดทิ้ง

“นั่นสิคะ ปกติหน้าปู่ตื่นมาใส่บาตรทุกเช้าไม่ได้ขาด เช้านี้แปลกจริง ตื่นไม่ทัน” พาขวัญตอบรับ

เธอนึกขึ้นชมหน้าบุญธรรมที่เธอรักไม่ต่างจากญาติแท้ๆ ด้วยว่าเป็นกิจวัตรประจำวันมากกว่าสิบปีแล้วที่ปุษะจะตื่นมาใส่บาตรร่วมกับเธอและคุณยายทุกเช้า จนเมื่อเธอเดินทางไปเรียนต่อปริญญาตรีและโทที่เวียнна และฝ่ายนั้นเดินทางไปเรียนต่อปริญญาโทที่อังกฤษตามหลังมาวินไปไม่กี่ปีเลยไม่มีโอกาสได้ใส่บาตรด้วยกันอีก แต่เธอเชื่อว่าแม้หน้าชายจะไปเรียนเมืองนอก ก็ยังคงหาเวลาไปวัดไปวาเพื่อทำบุญ เพราะฝ่ายนั้นชอบการทำบุญใส่บาตรมาจากคุณยายจนติดเป็นนิสัยแล้ว

“คงมีธุระมั่ง เข้านี้หนูพาก็มีงานเข้าด้วยเหมือนกันไม่ใช่เหรอ” หน้ถามถามเสียงอ่อน เธอเป็นคนสั่งให้ลูกสาวโทร. ตามหลานสาวกลับมาอยู่บ้านก็ด้วยเหตุผลบางประการ โดยอาศัยช่วงที่หลานสาวต้องบินกลับมาร่วมงานประชุมไอแคตสองที่เมืองไทยอยู่แล้ว

“ใช่ค่ะ หนูพาดังไปประชุมผู้บริหารระดับสูงไอแคตที่โรงแรม...”
เอ่ยชื่อโรงแรมหรูใจกลางกรุงแห่งหนึ่งซึ่งเป็นสถานที่จัดงาน ก่อนกล่าวต่อ
“คุณยายมีอะไรให้หนูพารับใช้หรือคะ”

“ไม่มีอะไรหรอกจ้ะ แค่มานู”

“งั้นเย็นนี้เราเจอกันคะ หนูพาก็รีบกลับ คุณยายจะได้ไม่เหงา ดีไหมคะ”

“ดีหลาน ยายจะเตรียมกับข้าวอร่อยๆ ไว้รอตีมัย”

“ดีค่ะ แต่เอ...หนูม่ๆ อยู่บ้านครบเซตแบบนี้ คุณยายคงไม่เหงามั่งคะ”

ทั้งสองต่างพูดคุยตามประสายายๆ หลานๆ ที่นานครั้งจะได้เจอกัน พาชวีญจุงแซนประมุขของวังวงศ์วิริสจากประตูรั้วไปยังในวัง ตลอดทางเดินทอดยาวเกือบสามร้อยเมตรนั้นปูด้วยอิฐตัวหนอนวางเรียงรายเป็นรูปดอกไม้สวยงาม สองข้างทางคือสนามหญ้าญี่ปุ่นเขียวขจีขนาดกว้างใหญ่ที่ขณะนี้คนสวนกำลังปรับหัวสปริงเกอร์เพื่อให้แรงดันพ่นน้ำไปทั่วสารทิศ ติดกับวังวงศ์วิริส คือคฤหาสน์ของลูกสาว โดยมีสระน้ำคั่นกลาง ซึ่งเป็นสถานที่พบปะสังสรรค์ระหว่างน้ำๆ หลานๆ อยู่เป็นประจำ จวบจน

แต่ละคนเติบโตใหญ่มีวิถีชีวิตของตัวเอง จึงไม่ได้มาสังสรรค์ริมสระครบทีม เหมือนสมัยเด็กๆ อีก หลานสาวเธอชอบกุหลาบเป็นพิเศษ เธอจึงสั่งให้คนสวนปลูกรอบรั้ว บัดนี้มันออกดอกชูช่อบานสะพรั่ง มองไปทางไหนก็เต็มไปด้วยกุหลาบหลากสีสวยงาม

“เหมือนกันที่ไหน ถ้าหลานและหนุ่มๆ มาอยู่พร้อมหน้ากันได้ ยายจะมีความสุขมาก แล้วยิ่งถ้าหลานจะมีเจ้าตัวเล็กให้ยายด้วยแล้ว ยายจะยิ่งมีความสุขมากที่สุด” ท่านผู้หญิงตอบหลานสาวคนโปรด

แก้มนวลเนียนขาวอมเลือดฝาดเป็นสีชมพูระเรื่อทันตา “คงอีกนานแหละค่ะ” ตอบอุบอุบในลำคอ

เป็นเวลาเกือบสามสิบปีมาแล้วที่พวกหน้าๆ ช่วยให้คุณยายคลายเหงา คุณยายเคยเล่าให้ฟังว่าช่วงที่คุณตาเสียใหม่ๆ ช่วงนั้นแม่ยังเรียนอยู่เมื่องนอก คุณยายเหงาจัด ต้องรับพวกหน้าๆ มาอุปการะเป็นลูก เธอนึกชอบคุณพวกหน้าๆ มาถึงทุกวันนี้ที่ช่วยให้คุณยายผ่านช่วงลำบากมาได้ จนถึงตอนนั้นแม่ปุ๊ปุ๊จะแต่งงานไปแล้ว แต่ก็ยังอยู่ในบ้านหลังนี้และพามาที่นี่เข้ามาอยู่ด้วย ส่วนเศรษฐกิจผันผวนกับเวลา ถึงจะยังไม่แต่งงาน แต่เธอเชื่อว่าคงมีแฟนสาวซุกอยู่ที่ไหนสักแห่ง เพราะสองหนุ่มหล่อเหลา ไร่ระเบิด สาวๆ คงติดตริ่มส่วนมาวิน ถึงไม่ได้มาค้ำที่บ้านอีกหลังสละไสต แต่ก็ยังแวะเวียนไปมาหาสู่ที่บ้านไม่ได้ขาด

“หลานยี่สิบแปดปีแล้ว สมัยยายแต่งงานตั้งแต่ยี่สิบเอ็ด”

“แค่ยี่สิบแปดต่างหากค่ะ” พาชวีญแย้งเสียงอ่อน “อีกอย่างสมัยคุณยายกับสมัยนี้ต่างกันออกค่ะ สมัยคุณยาย ผู้หญิงต้องรับแต่งงานเพราะสภาพสังคม เศรษฐกิจ และปัจจัยอะไรอีกหลายๆ อย่างเอื้อให้รับแต่ง แต่สมัยนี้ผู้หญิงชอบฟังตัวเอง เลยแต่งช้า แถมบางคนก็อยากอยู่เป็นโสดไปตลอดชีวิต”

“หลานอยากอยู่ในกลุ่มหลังไซ้ใหม่ล่ะ” ท่านผู้หญิงดักคอกอย่างรู้ทัน พาชวีญยิ้ม “ก็อยากอยู่อ่อนคุณยายแบบนี้ไปนานๆ ینگะ ไม่ดีเทรอ”

คนเป็นนายตัวตาค้อน ไม่จริงจังก “ดีมันก็ดีทรอกนะ แต่แต่ง
แล้วก็อ่อนได้”

“แต่งแล้วอาจต้องย้ายออก ไม่กลัวหรือคะ หนูพาอาจต้องย้ายออก
หลังสละโสดก็ได้”

“แน่ะ มีชู้กลับด้วย”

“เปล่าชู้สักหน่อย”

“ให้แต่งจริงๆ เอะ ถึงตอนนั้นนายอาจยอมให้หลานย้ายออก หรือ
ไม่อีกที อาจกล่อมให้หลานขายเป็นผ่าย้ายเข้า ไม่สิๆ วังนี้ยังมีพื้นที่เหลือ
อีกมาก ให้ปลูกเรือนหออีกสักหลัง ก็ยังเอาอยู่” ท่านผู้หญิงแกั่งชูไปอย่าง
นั้น รู้ว่าพื้นที่วังเหลือก็จริง แต่พอสำหรับปลูกบ้านหลังเล็กๆ เท่านั้น ไม่
สามารถปลูกคฤหาสน์หลังใหญ่ได้ ซึ่งระดับหลานเธอ จะให้อยู่บ้านหลัง
เล็กๆ เธอก็ยอมไม่ได้เหมือนกัน

พาวัวญี่ยมเหยเก “ไม่ดีมั้งคะ” โอดครวญเมื่อถูกชู้กลับหน้ากว่า

ท่านผู้หญิงตะล่อมด้วยน้ำเสียงอ่อนๆ “ความจริง ไม่ว่าจะยุคไหนสมัย
ไหน ถ้าแต่งช้า มีลูกช้า ไม่ดีต่อสุขภาพเด็กกันทั้งนั้น หลานถึงวัยจะมี
ครอบครัวได้แล้ว ยายอยากอุ้มหลานไวๆ”

“รอกจากน้ำปุษ จากพี่วินง่ายกว่า อयरอกจากหนูพาเลย”

ท่านผู้หญิงขมวดคิ้วเมื่อหลานสาวปฏิเสธอย่างไร้เยื่อใย “เอาอย่างนี้
ดีมัย ภายในหนึ่งถึงสองปีนี่ ถ้าหลานยังหาหนุ่มไซคติมาแต่งงานด้วยไม่ได้
ยายจะหาอควินขี่ม้าขาวให้เอง”

คนฟังยิ้มเจื่อนๆ “ไม่ดีทรอกมั้งคะมัดมือชกแบบนี้” ท้วงเสียงอ่อยๆ
“คนที่หนูพาจะแต่งงานด้วย ต้องเก่งชนิดที่ทำให้หนูพายอมรับได้ ต้องเป็น
คนดี ใจบุญสุนทานเหมือนคุณยาย ต้องไม่เจ้าชู้ ไม่เจ้าเล่ห์เพทุบายอย่าง
พี่วิน ต้องโรแมนติคอย่างน้ำปุษ ไม่ตีแม่เหล้า ไม่สูบบุหรี่ ไม่เที่ยวกลางคืน
อย่างน้ำวณน์ ต้องปกป้องคุ้มครองเราได้ อย่างน้ำเวย์ รักครอบครัวและเข้า
กับครอบครัวเราได้ และที่สำคัญจะต้องทำงานบ้านเก่ง ทำกับข้าวอร่อยเท่า

คุณยาย ยอมเป็นข้างเท้าหลังเมื่อคราวจำเป็น จะต้องฟังภรรยา ไม่
เผด็จการทางความคิด คุณสมบัติเลิศเลอชะอย่างนี้ คุณยายคิดว่าหนูจะหา
ได้ง่ายๆ หรือคะ ใ้ว่าจะเดินเกลื่อนกลาดตามท้องถนนนา”

“นั่นสิ จะให้ไปหาตามวัดวา ก็เกรงว่าหนูพาจจะผิดพระสงฆ์องค์เจ้า”

คนฟังกะพริบตาปริบๆ “นี่คุณยายจะให้หนูสึกพระหรือคะ”

ท่านผู้หญิงหัวเราะ “หลานก็ลตเกรดเจ้าว่าหนอยสิ เอาแค่นเดิน
ดินธรรมดาๆ คุณสมบัติเลิศเลอวิไลศมาทราวาเป็นทางว่าอย่างนั้น ทั้ง
ชาติหลานก็หาไม่ได้หรอก”

พาขวัญย่นจมูก ก็แสรังตั้งข้อแม้ไม่ยากแตงนี่นะ

เห็นหลานสาวคนสวยยังเงียบ ท่านผู้หญิงก็ยื่นข้อเสนอใหม่ “ถ้าหาไม่
ได้ ตกกลงให้ยายหาให้เอาใหม่” ค่อยๆ ใ้หน้าเย้นเข้าลูป ทะล่อมไปสู่จุดหมาย

พาขวัญส่ายหน้า “หมดสมัยคลุ่มถุงชนแล้วนะคุณยาย”

“ก็ในเมื่อหลานรักเลือกนัก ยายกลัวว่าจะได้แระ ก็เลยต้องช่วยร่อน
หาให้”

“คุณยายมีว่าที่หลานเขยในใจแล้วหรือคะ” ถามอย่างระวัง

“ยังหอรอก แต่คิดว่าหาได้ไม่ยากนัก” ท่านผู้หญิงตอบหน้าตาเฉย
ทั้งที่ซัดกับความจริง

“หนูพามีข้อแม้มากนะ คุณยายจะหาได้ถูกใจหรือ”

“ถูกใจไม่ถูกใจไม่รู้ แต่ที่รู้แน่ๆ ถ้าหลานยังเลือกนัก ยายจะจับคู่
ตุนาหงันให้จริงๆ”

พาขวัญจ้อย ย่นจมูก “วันนี้คุณยายหนูพากะชู่จริง”

“ไม่ได้ชู่ เอาจริง”

“แน่ะ...” พาขวัญหัวเราะ เปลี่ยนท่าทีใหม่ เริ่มต่อรองยกสอง “เอางี้
ดีไหมคะ ใ้หนูพาลองหาก่อน ถ้าหาไม่ได้จริงๆ จะมากระชิบใ้คุณยาย
ช่วยหา ดีไหมคะ”

“ตกลง ใ้เวลาสองปี”

“ห้าปีดีกว่ามัยคะ”

คนที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมามากกว่าหลายสิบปีส่ายหน้า “อย่ามาต่อรอง สองปีกำลังสวย หนูพาวจะยี่สิบเก้าในปีหน้าอยู่แล้ว แต่งเร็ว มีเจ้าตัวเล็กตอนยี่สิบเก้าสามสิบ ยายว่ากำลังสวย”

คนฟังย่นจมูก “ไม่สวยสำหรับหนูพาวหรอกคะ”

ท่านผู้หญิงปลอบเสียงอ่อนๆ “ความรักเป็นสิ่งสวยงาม บางครั้งเป็นกำลังใจให้หลานได้ดีในยามท้อแท้”

“หนูพาวมีความรัก มีกำลังใจจากคุณยาย คุณแม่ น้ำๆ แล้วก็พี่วินแค่นี้ก็พอแล้ว”

“เหมือนกันที่ไหน กำลังใจจากคนรักให้พลังทางใจที่ยิ่งใหญ่กว่า”

“จากคุณยาย จากทุกคนในบ้านหลังนี้ ก็พอแล้ว หนูพาวไม่ต้องการจากที่อื่น” ยังคงยืนกรานคำตอบเดิม

“ยังไม่เจอก็พูดได้ ลองเจอ ซี้คร้านหลานยายจะเปลี่ยนคำพูด”

“ไม่มีทางหรอกคะ” ปฏิเสธเสียงอ่อน “ถึงหนูพาวจะมีความรักครอบครัวก็ยังเป็นที่หนึ่งสำหรับหนูพาว”

“ปากหวาน ช่างอ่อนจริง”

“เปล่าลั๊กหน้อย หนูพาวพูดจริง”

“หลานพูดได้ เพราะยังไม่เจอใครคนนั้น”

“ก็ใช่ แล้วใช้ว่าจะได้ง่ายๆ นี้อะ เพราะอย่างนี้อ่าเร่งรัดหนูพาวเลยคะ เกิดจับพลัดจับผลูได้คนไม่ดีมาเป็นหลานเขย หลานสาวคนนั้นไม่ซี้เข้าไปตลอดชีวิตหรือคะ คุณยายเองก็คงรู้สึกผิด เผลอๆ อาจรู้สึกเป็นตราบาปไปตลอดชีวิตคะที่ทำให้หลานรักริบแต่งจนต้องคว่ำคนเลวมาเป็นสามี แถมยังต้องลำบากใจมาปลอบโยนหนูพาวไปตลอดชีวิตอีก แล้วไหนจะพวกน้ำๆ ที่ต้องคอยมาระทมทุกข์ไปกับความทุกข์ใจของหนูพาวที่...”

“พอๆ ไม่ต้องซักแม่ น้ำๆ ทั้งห้ามากดดันยาย รอบนี้ยายไม่หลงกลง่ายๆ หลอก ถามหน้อยลูกไม้เล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวชะอย่างนี้ กลัวจะหลงกล

หนุ่มคนไหนอีก ไหนบอกมาซิ”

พาวุธวัยหนุ่มจุมก ปรับท่าที่ใหม่ให้ดูน่าสงสารกว่าเก่า “หนุ่มรอบจัด ไรคะ มีถมเถไป หนูพาพูดจริงนะคะ คุณยายลองนึกภาพตามนะคะ เกิดหนูพาเลือกผิดคนมาเข้าพิธีเพราะรีบเลือกอันเนื่องจากกลัวคุณยายจับคลุมถุงชน แล้วที่นี้หนุ่มคนนั้นเกิดชาติสม์ บังเอิญชอบเลี้ยงเมียด้วยลำแข้ง ทุกเช้าค่ำ ไร้สุราทุกเช้าเย็น เทียบกลางคืนทุก...”

“พอๆ เจ้าพา ซึ่เล่นเกินไปแล้ว เราละทะเล้นเป็นที่หนึ่ง” ท่านผู้หญิงตัวตาดัก่อน เธอต้องรีบตัดบทก่อนจะเสียรู้ฟังหลานพร้าวยาวเป็นน้ำท่วมทุ่ง หารสาระไม่ได้ “ตกลงตามนี้แล้วกัน ยายให้เวลาหลานสองปี เกิดหาไม่ได้จริงๆ หรือมัวแต่ตูกตักลิลาจัด ยายจะหาให้เอง แล้วถ้าหนูพายังเห็นว่าคนที่ยายหาให้ไม่ใช่ เราค่อยมาว่ากันด้วยเหตุผลว่าเพราะอะไรถึงไม่เห็นด้วย”

พาวุธยิ้มหน้ามุ่ย เมื่อสัมผัสได้ว่าท่านผู้หญิงเอาจริงในรอบนี้

“คุณยายสรุปมาอย่างนั้นแล้ว หนูพาก็ว่าอย่างอื่นได้ไงล่ะคะ” ตอบรับเสียงอ่อยๆ ท่านผู้หญิงเหล่มอง ไม่มั่นใจว่าถูกประชดเข้าให้หรือไม่ ความจริงพาวุธจลลาด รู้เอาตัวรอด เมื่อรู้ว่าท่านผู้หญิงแข็ง เธอก็เรียนรู้ที่จะถอย

“ทำไม่มองหนูพาแบบนั้นล่ะคะ” ถามเสียงอ่อนๆ ลดศิริชะกอดแขน แขนแบกัมกับต้นแขนอวบหากที่ช่วยย่นของผู้เป็นยายอย่างเอาใจ ท่านผู้หญิงมองกิริยาประจบที่ไม่ต่างจากแมวขี้อ้อนอย่างหมั่นไส้ หากแต่แวตตากลับฉายรอยอ่อนโยน สะท้อนถึงความรักความเอ็นดูระคนปราณีชัดเจน

“ไม่รู้ว่าจะถูกหลานคนสวยประชดเข้าให้หรือปล่านะสิ”

“เหมม มองหลานคนนี้แ่งร้ายไปได้” ตบท้ายด้วยเสียงหัวเราะ

“ไม่ได้มองแ่งร้าย แต่เรานะเจ้าเล่ห์ เล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวนัก”

“อูย วันนี้คุณยายแจกขนมยอถี้ๆ”

ท่านผู้หญิงตัวตาดัก่อนกับความลั่นของหลานรัก

“มองหลานแ่งร้าย รอบนี้หนูพาว์ตามคุณยายจริงๆ ไม่ได้ประชด”

ท่านผู้หญิงตัวตาค้อนอีกคำรบ เพราะเท่ากับรอบอื่นๆ ที่ผ่านมา เธอถูกประชดโดยไม่รู้ตัว แต่ทำหน้าที่ได้เพียงครูเด็วก็ตั้งคลี้มอย่างอดไม่ได้ ก็จะไม่ให้อารมณ์ดีขงโง่โง่ ในเมื่อมองใบหน้าเรียวยรูปไข่คราวใด ก็พบแต่ความสดใส ไร้เดียงสา ชวนให้เจริญหูเจริญตา เรียวหน้างามดุจเทพธิดานั้นไรซึ่งไฝฝ้าราคะใดๆ สวยตามธรรมชาติ ผิวขาวนวลเนียนอมเลือดฝาดไม่ได้พึ่งเครื่องสำอางหรือมีดหมออย่างที่ได้กสาวสมัยนี้นิยมกัน หลานสาวเธองามทุกสัดส่วน งามทุกมุมมอง ไรวามองพิศหรือมองผาด

แถมตลอดยี่สิบแปดปีที่ผ่านมาพาขวัญไม่เคยสร้างความหนักอกหนักใจให้พ่อแม่ ตรงข้าม อยู่ในกรอบศีลธรรมดีงาม มุ่งเรียน ไรสนใจเพศตรงข้าม รักการทำกิจกรรมและชอบร้องเพลงเป็นชีวิตจิตใจ ช่วงปิดเทอมซัมเมอร์มักขอพ่อแม่ไปช่วยองค์กรระหว่างประเทศ อาทิ ยูนิเซฟ เป็นครูอาสาสอนหนังสือให้แก่เด็กด้อยโอกาสตามประเทศกั้นดารต่างๆ นี้กมาถึงตรงนี้ ดวงตาของผู้ที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาหลายปีฉายแววอบอุ่นแถมภาคภูมิใจ

“เชื่อแล้วว่าหลานยายพูดจริง ไรได้ประชด ยายไซคติที่มีลูกหลานน่ารัก เชื่อฟังทุกคน นี้ถ้าคุณตายังอยู่ คงภูมิใจในตัวหลานสาวคนนี้มาก”

“ภูมิใจเพราะเชื่อฟังเธอคะ”

“ช่างย้อนจริง ภูมิใจทุกๆ เรื่องแหละ ก็ไม่นำภูมิใจหรือพรอกหรือ หลานไรได้รับเกียรติให้เป็นล่ามแปลสามภาษา อังกฤษ อาหรับ จีน ในงานการประชุมระดับโลกอย่างไ้แคะ แถมหลานยายยังมีจริวัตรที่งดงาม ไรเคยทำเรื่องเสื่อมเสียให้พ่อแม่หนักใจ ไรว่าจะเป็นเรื่องเรียน เรื่องคบเพื่อนหรือเรื่องเที่ยวกลางคืน แต่ไหนแต่ไรมา มุ่งเรียนเรื่องเดียว ไรเหมือนลูกหลานของเพื่อนๆ ยาย แต่ละคนนำหนักอกหนักใจทั้งนั้น ไรท้อก่อนจบ ก็ทำงาน ไรเป็นโล้เป็นพาย ประเภทหยิบโหยง เหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อ”

พาขวัญคลี้ม “ก็หนูพามีคุณตาคุณยาย คุณพ่อคุณแม่และน้ำๆ เป็นแบบอย่างที่ดีนี่คะ” ตอบเสียงอ่อนโยน

ท่านผู้หญิงคณางค์ยืนมือข้างที่ว่างมาโคล้องศีรษะหุย แววดาเจือรอย
ปรานีแกมเอ็นดู

“นับวันช่างประจบ ช่างออกด้ออันห่อเลาะเก่งอย่างนี้แหละ ใครๆ ถึง
รัก ใครๆ ถึงหลง”

“ไม่ดีหรือคะ จะได้มีแต่คนรักคนหลงหลานของยาย ไม่มีคนเกลียด”

“น้อยไปสิ ทั้งรักทั้งหลงกลัวแต่จะมีแต่พวกหนุ่มๆ นะสิ ส่วนสาวๆ
คงหมั่นไส้หลานพิลึกละ”

“อ้าว...ทำไมเป็นนั่นล่ะคะ” ส่งเสียงประท้วงแกมโอดครวญ แต่ไม่ทัน
ได้คำตอบ ก็มีเสียงเข้มงวดอย่างคนมีอำนาจดังจากประตูเสี้ยก่อน

“คุณกะหญิงกะหนึ่งอะไรกัน” พานิดาร้องทักขึ้น

“คุณยายกำลังแจกลูกยอให้หนูพายุอยู่ค่ะ วันนี้แจกเหลือเกิน ทั้งชม
ว่าซื่ออ่อนน่รักคนทั้งโลกรும்รักแน่ ทั้งชมว่าความสามารถเป็นเลิศในสาม
โลก...”

ท่านผู้หญิงตัวตาดาค้อนอีกครา ไม่มั่นใจว่าถูกหลานสาวตัวดีประชด
เข้าให้อีกหรือไม่ ส่วนพานิดากะพริบตาปริบๆ ไม่นั่นใจว่าลูกสาวพูดจริง
เพราะรายนี้ขึ้นชื่อในหมู่เครือญาติในเรื่องความซื่อสัตย์ไม่เป็นสองรองใคร
แต่ถ้าอยู่กับคนแปลกหน้า ผิดกันเป็นคนละคน

“ยายพาลันอีกแล้วไซ้ไหมคะคุณแม่” ประโยคหลังพานิดาหันไปหา
คนเป็นแม่ ท่านผู้หญิงโบกมือราวกับไล่มดไล่ยุงอย่างไม่ถือสา นัก พาชวีญ
อมยิ้มเมื่อเห็นกิริยานั้น เธอหันไปทางมารดา ยิ้มประจบ

“นี่พวกหน้าๆ ไปไหนกันหมดคะ หรือยังไม่ตื่น” งามพลาบเหลียวมอง
รอบตัว เธอไม่ได้นอนที่เรือนใหญ่มานานหลายปีแล้ว เลยไม่รู้ความ
เคลื่อนไหวของพวกหน้าๆ นัก สมัยเด็กๆ ยิ่งค้ำที่วังวงศ์วิธียูบ้าง แต่พอ
โตมาหน่อย แม่สั่งห้ามเด็ดขาด เธอเลยต้องกลับไปอยู่บ้านตัวเอง ความจริง
ไม่ได้คิดอะไรนักกับพวกหนุ่มๆ มองว่าก็พี่ๆ หน้าๆ ของเธอทั้งนั้น แต่ด้วย
เข้าใจความปรารถนาดีของคุณแม่ เลยไม่ขัด

“ได้ยื่นเสียงรถออกจากบ้านตั้งแต่เช้าหลายคันแล้วละ สงสัยออกจากบ้านไปหมดแล้วมั้ง” ตอบอย่างขบขัน

พานิดายอมรับว่าจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่เห็นดีเห็นงามด้วยนักกับการที่มารดาเก็บพวกหนุ่มๆ มาอุ้มชูเลี้ยงดูไม่ต่างจากลูกหลานตัวเอง กลัวจะเข้าตำราเอาลูกเขามาเลี้ยง เอาเมียขี้เมาอม แล้วพาขวัญก็โตเป็นสาวสะพรั่งหน้าตาสะสวย เกิดพวกเสือโหดพวกนี้หน้ามีดตามักลัดมันขึ้นมา ลูกสาวเธอจะชวยเอา เหตุผลที่ตัดสินใจขอเออลีรีไทร์มาอยู่ดูแลบ้าน ส่วนหนึ่งก็เพราะเรื่องนี้ด้วย เธออยากมาจับผิดหนุ่มๆ ไม่ให้ทำเรื่องอื้อฉาวงามหน้า โศกดีหน่อยก็ตรงที่ปุ๊ยะแต่งงานแล้ว แม่จะขัดหูขัดตาอยู่ข้างตรงที่ยังไม่ย้ายออก แต่เมื่อคิดว่ามีเมทินีคอยคุมอยู่ ก็ไม่น่าจะกระไร ส่วนเวหา เป็นทหารประจำการที่เซียงใหม่เป็นส่วนใหญ่ จึงไม่ค่อยมีเวลาอยู่ติดบ้านนัก อาศัยเสาร์อาทิตย์กลับบ้านนานๆ ที่ เหลือกก็แต่เศรษฐกิจที่ขยับขึ้นให้เห็นตำตาตำใจ แต่เธอก็หวังว่าอีกไม่นานคงจะแต่งงานออกเรือนไป เบาลี้อยู่หน่อยก็ตรงที่ไม่ค่อยยุ่งกับพาขวัญนัก ผิดกับปุ๊ยะกับเวหาที่มักไปไหนมาไหนกับลูกสาวเธอตามลำพังมากกว่า

พานิดาไม่รู้เลยว่าที่พาขวัญต้องไปไหนมาไหนกับปุ๊ยะหรือเวหาตามลำพังนั้น ส่วนหนึ่งมาจากตัวเองเป็นต้นเหตุ ด้วยว่าที่ผ่านมามากให้ววนให้มาวินไปรับไปส่งพาขวัญแทนเพราะไม่ไว้ใจคนอื่น ผลปรากฏว่าฝ่ายนั้นเมื่อเลยโยนหน้าที่ดูแลน้องไปให้ปุ๊ยะหรือไม่ก็เวหาแทนแล้วแต่ใครจะว่าง เว้นเศรษฐกิจด้วยมาวินเกรงใจเพราะเป็นพี่ใหญ่กว่าหลายปี

“อ้อคะ เสียตายเลยไม่ได้ยุ่งกินข้าวเข้าด้วยกันเลย” พาขวัญพิมพ์ทำอย่างเสียดาย

นับแต่ปุ๊ยะแต่งงาน เหมือนมีเส้นกันบางอย่าง ระหว่างเธอกับเขา ถ้าเป็นสมัยก่อน เขาตี้นลงมาใส่บาตรเช้า เธอเป็นต้องขึ้นไปตามถึงห้องนอนแล้ว แต่ตอนนี้เหมือนมีระยะห่างระหว่างกัน อาจด้วยเกรงใจเขาที่แต่งงานมีเมทินีแล้ว ขึ้นนั่งทำตัวสนิทสนมเหมือนเดิม จะทำให้หน้าสะใภ้ไม่สบายใจ

เอาง่ายๆ

“แล้วคุณพ่อล่ะคะ” พาชวีญถามต่อ

“มีผ้าตัดเช้า เลยออกจากบ้านตั้งแต่ไก่โห่แล้วละ”

“งั้นเขานี้ เราก็กินข้าวกันสามคนสิคะ” พาชวีญถาม

“น่าจะอย่างงั้นนะ” พานิดาตอบรับ

“งั้นเรียกเด็กตั้งสำหรับเลยตี๋มัย หนูพาเองก็ต้องออกจากบ้านเช้าเหมือนกัน” ท่านผู้หญิงหือหรือ แต่ไม่รอคำตอบ เธอเดินนำตรงไปยังห้องรับประทานอาหารโดยมีหลานสาวช่วยจูง พานิดาเดินตาม รอจนทุกคนทรุดตัวนั่งเรียบร้อยแล้ว จึงหันไปพยักพยิดให้พลอยเงิน

“ยกมารับมาตั้งโต๊ะเลยพลอย” เธอสั่งเด็กรับใช้

“จะให้หนูขึ้นไปตามคุณเว่ยด้วยไหมคะ” พลอยเงินถามเป็นภาษาไทย สำเนียงแปร่งๆ ด้วยเป็นชาวพม่าที่มาอยู่ไทยได้ไม่นานจึงยังพูดไม่ชัด

“อ้าว เว่ยยังไม่ออกไปหรือ” ท่านผู้หญิงอุทานอย่างประหลาดใจ หันไปทางลูกสาวอย่างรอคำตอบเงิบๆ เสาร์อาทิตย์นี้เว่ยหลงมาอยู่บ้านตามคำขอของเธอ

แต่คนที่ตอบคือพลอยเงิน “ยังคะ หนูยังไม่เห็นคุณเว่ยลงมาเลยคะ ส่วนคุณปู่ไปส่งคุณเมย์ตั้งแต่เช้า ออกไล่ๆ กับคุณวัฒน์เลยคะ นัยว่ามีงานต่างจังหวัดเลยต้องรีบไปส่งคุณเมย์ก่อน” พลอยเงินรายงานอย่างพาชี้อสาธยายจ้อๆ เป็นต่อยหอย พูดได้ไม่ชัดหนักแต่อยากฝึกพูดเพราะตอนนี้โลกก้าวสู่ยุคโลกาภิวัตน์ ไทยเมียนมาก้าวสู่เออีซี จึงอยากพูดภาษาต่างประเทศเก่งๆ ได้สักสองภาษา อย่างน้อยภาษาอังกฤษ ภาษาไทย เลยลงทุนเรียน กศน. เพื่อจะได้เก่งภาษามากขึ้น

พานิดาขยับตัวเมื่อรู้สึกได้ถึงสายตาเข้มนวดของมารดา ตวัดสายตาไปทางเด็กรับใช้แวบหนึ่งราวกับจะฝากไว้ แล้วจึงหันมาตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน

“นิตเข้ามาตอนได้ยินเสียงเครื่องยนต์กระหึ่มอยู่ที่โรงจอดรถแล้ว

ละคะ ไม่ได้ไหลหน้าไปดู เลยไม่รู้วารีใครต่อรารีใครบ้าง แต่พูดก็พูดเถอะ เวย์เองก็ไม่ควรนอนตื่นสาย อะไร นานๆ ทีกลับมามีบ้าน แทนที่จะรีบตื่นลง มาให้คุณแม่เห็นหน้าค่าตาเพื่อจะเรียกใช้อะไรบ้าง กลับมานอนอุตุจนตะวัน เลี้ยวขึ้น”

“คุณแม่พูดอย่างนั้นก็ไม่วุ่นคะ” คำนเสียงอ่อยๆ ไม่ให้ฟังว่าก้าวร้าว ต่อบุพการี “นี่เพิ่งหกโมงเช้าเองคะ น้าเวย์ไม่ได้ตื่นสายสักหน่อย พวกเรา ต่างหากที่เป็นฝ่ายร่นเวลาอาหารเข้าให้เร็วขึ้น เพราะงั้นไม่มีใครรู้ได้หรอก นะคะถ้าไม่ไปบอกล่วงหน้า พลอย...” ประโยคหลังหันไปหาพลอยเงิน “ขึ้น ไปตามคุณเวย์เถอะ บอกว่าแม่ฟ้ารอทานข้าวเช้าอยู่ แต่ถ้ายังไม่ได้อาบน้ำ ก็บอกว่าไม่ต้องรีบหรอก”

พานิดาฟังคำลูกสาวแล้วหน้าตึง ขณะที่ท่านผู้หญิงกำชับเด็กรับใช้

“บอกคุณเวย์ไปว่า ฉันอยากให้ลงมากินข้าวเช้าด้วยกันก่อนที่หนูพา จะออกไปทำงาน”

“ได้เจ้าคะ” พลอยเงินรับคำอย่างกระตือรือร้นแล้วกระวีกระวาดไป ทำตามหน้าที่

ท่านผู้หญิงรอจนเด็กรับใช้เดินลับสายตาแล้วจึงหันมามองลูกสาว ให้ เวลาผ่านไปนานแค่ไหนก็ไม่อาจลดทิวที่อยู่ใใจของพานิดาได้

“ลูกควรลดทำที่ที่มีต่อเด็กๆ” เธอหมายถึงหนุ่มๆ ทั้งสามคน “เกิด เด็กรับใช้เอาไปพูดต่อ จะเสียหายมาถึงทุกคนโดยเฉพาะตัวลูกเอง”

“ถ้าเลี้ยงเสียข้าวสุกแบบนั้น ก็โล่อกดีกว่าคะ” พานิดาโต้แย้งๆ

พาขวัญฟังแล้วสะอึก ขณะที่ท่านผู้หญิงคอแข็ง “แม่จะถือว่าแม่ ไม่ได้ยินที่นิตพูดเมื่อก็” ย้อนกลับเสียงเย็นพๆ กัน

พาขวัญเสียวสันหลังวาบแวมารดา เพราะไม่บ่อยครั้งนักที่จะได้ยิน ผู้เป็นยายทำเสียงเย็นชา ด้วยความใกล้ชิดกันมานานรู้ว่าเมื่อไหร่ก็แล้วแต่ ที่ท่านผู้หญิงเรียกมารดาด้วยชื่อเล่นด้วยน้ำเสียงนี้ นั้นหมายถึงท่านโกรธ ถึงขีดสุด

พานิดาแม่ริมฝีปากจนเกือบเป็นเส้นตรง พาชวีญลอบพ่อนลมหายใจ เธอไม่อยากให้เกิดบรรยากาศตึงเครียดอย่างนี้เลย ชะรอยคำอธิบายของเธอจะได้ยินไปถึงเวหา เพราะเมื่อเงยหน้า ก็เห็นร่างสูงใหญ่ กายายืนอยู่ที่ประตูอยู่แล้ว

เวหาเข้ามาเมื่อไหร่ไม่รู้ เธอไม่ทันสังเกต ได้แต่ภาวนาว่าเขาคงไม่ได้ยินบทสนทนาของแม่เธอก่อนหน้านี้